

■ 10 Haziran
2016 Cuma
■ Sayı: 36
■ 3 TL

HAFTALIK
SİYASİ DERGİ

BOYUN
EGME

Laik eğitim hakkımızı
kazanacağız

Gericiliğe Karşı Aydınlanma Hareketi Hukuk
Komisyonu din derslerinden muafiyet
başvuruları için yaptığı çalışmayı tamamladı.
Örnek dilekçeler ve mahkeme başvurusu hazır.

SİYASET HALKSIZLAŞTIRILDI

SİYASET: PARA DİN BİR DE BOMBALAR | LİSELER GERİCİLİĞE DERSİNİ VERİYOR | YAĞMADA
SIRA DEMİRYOLLARINDA | HALKIN İMAM HATİPLERLE MÜCADELESİ | AVCILAR'DA İŞÇİ KIYIMI

HALKLARIN KARDEŞLİĞİ İÇİN HESAP SORACAĞIZ

Alman parlamentosunun Ermeni soykırımını tanıyan kararının yarattığı söylenen "infialin" sınırlarını Türkiye kapitalizminin ihtiyaçları çizer. AKP'nin tepkisi yalandır, çünkü Türkiye kapitalizmi en fazla Almanya'ya bağımlıdır. İktidarın dünya kapitalizmiyle ve Almanya'yla ticari, ekonomik, askeri ilişkilerini sorgulaması imkânsızdır.

Demek ki, Alman kararı bu iktidar için akılsızlaştırıcı, milliyetçi, şoven bir demagojiye gaz verme vesilesidir. AKP'nin ihtiyaç duyduğu bir oyuncaktır soykırım gündemi.

Soykırım kavramının üstünde ise bu kadar fırtına kopartılması saçmadır. Ermeni halkımıza karşı açıkça insanlık suçu işlenmiştir ve bizim açımızdan önemli olan budur. Ermeni halkımızın katledilmesi, sürülmesi, tasfiyesi analiz edilmeli, toplumsal bilinç çıkarılmalı ve hesap sorulmalıdır. Analiz, bilinç ve hesap, sınıfsaldır.

Çünkü Osmanlı'da, çoğu başka yerde olduğu gibi, dinsel gruplar arasında yaşanan modern zamanlara ait çatışmalar doğrudan ekonomik köklere sahip, sınıfsal çelişiklerdir.

19. yüzyıl sonlarında Ermeni sorunu bir toprak sorunu olarak patlak vermiştir. Toprağın ve servetin el değiştirmesi milliyetçilikten kaynaklanmamış, tersine sınıfsal mücadeleye milliyetçilik giydirilmiştir.

Osmanlı sermaye sınıfının diğer gayrimüslim unsurları gibi Ermeni sermaye sahipleri de, çok acelesi olan bir yeni burjuvazi yaratma projesinin parçası olarak tasfiye edilmişlerdir. Bu işlem basit biçimde Ermeni zenginlerin mallarına el koyarak yapılamazdı. Servetin el değiştirmesi milliyetçilikle örtülmüş, bu alçakça yolla operasyona kitle desteği sağlanmıştır.

Alt üst oluşlar yaşayan ve kendi içinden sayısız fay hattı geçen Osmanlı'nın tasfiyesinin de emperyalistler ve sömürgeciler tarafından gündeme alınmaması düşünülemezdi. Kültürel farkların kendisi kavga nedeni değildir. Ama kültürel farklar kolaylıkla baskı politikalarının aleti haline getirilebilir. Bütün büyük dünya güçleri Osmanlı toplumunun iç gerilimlerine el atmakta gecikmemişler ve Meşrutiyetin demokratikleşme çağını kısa süre içinde parçalanmaya evrilmiştir. Ermeni sorunu sınıfsaldır ve bir uluslararası sorun haline getirilmesi emperyalizmin "Doğu'nun" yani bölgemizin yeniden bölüşülmesi planının bir ögesidir.

Ermenileri katledenler bilinçli veya bilinçsiz olarak topraklarını genişletmeye çalışan mülk sahibi sınıflara, ilksel sermaye birikimini hızlandırmak isteyen kapitalistlere, bölgenin doğal kaynaklarına göz diken ve stratejik koz toplama arayışına giren emperyalistlere hizmet etmişlerdir. İrkçi, şoven yargılar bunların örtüsüdür.

Onyıllardır emperyalistler kendilerini suçluların arasından ustaca sıyrıyor ve inanılmaz bir utanmazlıkla soykırımın tanınması argümanını yeni bir manipülasyon aracı haline getirmiş bulunuyorlar. Sürekli kazanılan bu müdahale, Almanya örneğinde bizzat tehcir ve soykırım uygulamalarının planlayıcı akıl hocasının dönemin emperyalist Alman devleti olduğunu gölgede bırakmaya yarar.

Bu tür müdahaleler, emperyalizme karşı mücadele yoluyla kurulan Türkiye Cumhuriyeti'ni itibarsızlaştırmaya, halkımızın yeni bir ülke ve gelecek kurma umudunu boşa düşürmeye yöneliktir. Bağımsızlık savaşına değil soykırım(lar)a dayanan bir ülke elbette gayrimeşrudur. Dolayısıyla bu bir yeniden sömürgeleştirme baskısının parçası haline gelmiştir.

Öte yandan bu tablo Türkiye'de ırkçı ve dinci şovenizme hayat suyu olarak işlev görmekte, halkların birbirine düşmanlaştırılmasını şiddetlendirerek gericiliğe yardımcı olmaktadır. Şovenizm, topraklarımızın tartışmasız en büyük acısına maruz kalan, en büyük felaketi yaşayan Ermenilere yönelik düşmanlık üretmeye devam etmektedir.

Konu tarihe havale edilemez, çünkü sonuçları canlıdır! Tarihsel meşrutiyeti sorgulanması gereken ülkemiz ve halkımız değil, temelleri kanın içine atılan kapitalizmdir. Halklarımızın kırdırılmasını "projelendiren" emperyalizmdir gayrimeşru olan!

Hesap sorulmalıdır. Topraklarımızın en eski sakinlerinden olan bir halkın tasfiyesinin hesabı sorulmalıdır. Emperyalizme karşı en eski kurtuluş savaşlarından birini veren halkımızın itibarsızlaştırılmasına yönelik girişimlerden hesap sorulmalıdır. Bu hesap halklarımız tarafından kol kola, omuz omuza sorulmalıdır.

KOMÜNİST PARTİ

Siyasette geçer akçe: Para ve din Bir de patlayan bombalar

Askeri vesayet, dinin kullanılması, lider sultanı... Siyasal yaşamın "biçimsel" özelliklerine ilişkin çok şey söylendi şimdye kadar. Ülkemizde siyaset demokratikleşmeliydi, iyileşmeli, güzelleşmeliydi.

Siyasetin yapıma biçimine, siyasette ağır basan kurumlara ve geçerli olan araçlara ilişkin şeyler söylendi.

Şiddetin yerini diyalogun alması gerektiği, askeri vesayetinin yerine sivilleşme, atanmışların değil seçilmişlerin ağırlık kazanması...

Çok şey söylendi. Ve adım adım burjuva siyasetinde zaten hep işleyen bir mekanizma bu sefer başka hiçbir şeye alan bırakmamak üzere hakimiyet kazandı.

Siyasetin halksızlaştırılması...

Sorunları "sandıkta çözme", "son sözü sandığın söylemesi" ya da "AKP'yle sandıkta hesaplaşma" gibi cümleler, zaman zaman patlamaya varan bir enerjiyle harekete geçen kitleleri siyasetin tribünlerine doğru atmanın sloganları oldu.

Sandık, adlı adınca burjuva parlamentarizmi, düzen siyaseti, halk kitlelerine siyasetin tek yolu olarak sunulurken, bunun tek bir sonucu oldu: Düzen kurumlarının, sermayede toplanan ekonomik gücün ve cemaat-tarikat-diyant piramidinin tekelindeki dinin, siyasetin geçer akçesi olması.

Son dönemde buna "bombalar siyaseti" eklendi.

HALK SAVAŞI MI? DAHA NELER...

Türkiye solunun romantik ezberi PKK bombalarını "silahlı halk ayaklanması" kalıbına oturtadursun, patlatılan bombaların, tarafları belli bir savaşın değil emperyalist diplomasinin bir parçası olduğu çok açık.

90'lı yıllarda Kürt siyaseti, turizm merkezlerinde, kentlerde icra ettiği bombalama eylemlerini belli bir şekilde gerekçelendiriyordu: Kürt savaşına sessiz kalan, TC devletinin yürüttüğü kirli savaşa onay veren Türk halkını sarsmak ve devlet terörünün, kirli savaşın sonunda kendisine de vuracağını göstermek. Böyle miydi? Değil miydi? Konumuz bu değil.

Bugün ise bombaların, "Türk halkını" ya da halkın Türk olan kesimini sarsmak, ona bir mesaj vermek ya da taraf seçmeye zorlamak gibi bir anlamı hiç yok.

Emperyalist dünya sisteminin bir parçası olarak Türkiye siyasetinde koz

ELBİRLİĞİYLE DİRENÇLİ HALK KİTLELERİNİ SİYASETİN TRIBÜNÜNE ÇIKARMANIN YOLLARINI BULUYORLAR.

göstermek, belirli merkezlere "uygun planlarda, uygun karşılıklarla rol alma uygunluğunu" sergilemek gibi hedeflerle bu eylemler yapılıyor. Neredeyse her örnekte hiç değişmeyen mesajla belli: Kürt siyaseti Türkiye'de ve bölgede herhangi bir yeniden yapılanma arayışının kendisini yok sayma şansının olmadığını kanıtıyor. Kesin bir mesaj varsa mesaj bu. Mesajın muhatabının "halk" ya da "halklar" olmadığı ise çok açık.

Bu bir siyaset mi? Evet, bu bir siyaset. Mesajları var, hedefleri var.

Bu siyaset halkçı mı değil mi sorusunu bir kenara bırakalım, bombalı siyaset Türk ya da Kürt halkına siyasette alan açıyor mu?

Tersine!

A! Perşembe gelmiş!

Bir bomba patlamayagörsün, hemen sesler yükseliyor. "İnsanlık dışı ve kabul edilemez, sivil halka zarar veren bu eylemlere kesinlikle karşıyız, kınıyoruz."

Bir ay önce "Kürdistan'da yaşanan kıyım karşı gençlerimizin tepkisi büyüyor, haksız da sayılmazlar" açıklamaları gelirken kulağının üstüne yatan, "bu tehditkâr cümleleri doğru bulmuyoruz" deme basiretini gösteremeyen liberal ve demokratlarımız burada da birinciliği kimseye bırakmıyorlar.

Oysa Perşembe daha Çarşamba'dan bağıyor: Geliyorum! Patlayan bombaların kendilerini siyasetin dışına fırlattığını göremeyen sosyalist ve demokratlarımız sonradan yapılan etkisiz açıklamalarla sağduyu şampiyonluğunu alacaklarını ve "siyasetin sol duyu odağı" rolünü kapacaklarını sanıyorlar.

Bombalı siyaset, siyasetin halksızlaştırılmasında yeni bir aşama.

Burada istihbarat örgütlerine yer var, burada bomba imha ekiplerine, teknik donanımlara, bombaların ardından harekete geçecek kitle medyasına, televizyon kanallarına, büyükelçiliklere, misilleme yapacak kontr-terör örgütlerine yer var.

Halka yer yok.

A4, C4 vs. patlayıcılarla yürütülen siyasal savaşında "sivil" bir yön yok.

ŞEKİL BÖYLECE TAMAMLANIYOR

Siyasetin halksızlaştırılmasında sandık-bomba ikilisi mükemmel bir bütünlük oluşturuyor. "Sokak edebiyatı" nı dilinden düşürmeyen gezi/Haziran mirasçısı yeni liberal/yeni demokrat kesimlerin her ikisine de zaafı var. "Sandıkta geriletme" fikri, popülist CHP kuyrukçusu mirasın, milli irade demagogisi karşısındaki zaafıyla bütünleşmesi sonucunda ortaya çıkıyordu.

Bombalar siyasetine dönük zaafsa herkesin malumu: Solda şiddetin biçime değil öze dair bir şey olduğu sanısı hiç eksilmedi. Kimisi "şiddetin son bulması" nı tek ve yegâne hedef olarak gördü. Kimisi içinse, devrim dediğin kalaşniko-koftu.

Siyaset böyle halksızlaştırılıyor ve sokaktı, tabandı, öz yönetimdi derken belirli bir sol birikim bu oltaya böyle geliveriyordu.

■ Mehmet Kuzulugil

ZORUNLU DİN DERSİNDEN
MUAFİYET DİLEKÇELERİ HAZIR

Laik eğitim

AYDINLANMA
HAREKETİ BİR
ÇAĞRI YAYINLADI.
ÖĞRENCİ
VELİLERİNİ,
ÇOCUKLARININ
ZORUNLU DİN
DERSİNDEN MUAF
TUTULMASINI
SAĞLAMAK
ÜZERE HAREKETE
GEÇMEYE ÇAĞIRAN
GERİCİLİĞE KARŞI
AYDINLANMA
HAREKETİ, HUKUK
KOMİSYONU
TARAFINDAN
HAZIRLANAN
ÖRNEK DİLEKÇELERİ
VE BAŞVURU
YÖNTEMİNE İLİŞKİN
BİR YOL HARİTASINI
DA KAMUOYU İLE
PAYLAŞTI.

Aydınlanma Hareketi, geleceği kazanmak için atılacak küçük bir adıma herkesin ortak olmasını sağlamaya çalışıyor. Yapılan bir çağrı ile duyurulan şu: Öğrenci velileri, okullara ve Milli Eğitim Müdürlüklerine verecekleri dilekçelerle, çocuklarının zorunlu din dersinden muaf tutulmasını sağlayabilir. Bu dilekçelere olumsuz yanıt verilmesi durumunda İdare Mahkemeleri'ne dava açarak devam edebilirler. Bu şekilde muafiyet kazanmış örnekler çok. Üstelik, daha önce Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne kadar gitmiş örnek davalar yoluyla tüm bunlar topluca hukuki olarak karara bağlanmış durumda.

Sayfalarımızda görüntülerine yer verdiğimiz dilekçeleri düzenlenebilir formatta aydinlanmahareketi.org sitesinden indirebilirsiniz.

ZORUNLU DİN DERSLERİ KALDIRILMALI, ÇOCUKLARIMIZA DEVLET ELİYLE İNANÇ DAYATILMASINA SON VERİLMELİDİR!

Bizler eşit ve bilimsel temelli bir eğitim sistemine inanıyoruz,

12 Eylül askeri darbesinden bu yana süregelen din dersinin zorunlu kılınması uygulaması, bugün AKP tarafından 4+4+4 eğitim sistemi ile gelen yeni düzenlemelerle ilköğretim çağına kadar indirilmiştir.

Çocuklarımız, gençlerimiz düşüncelerini özgürce ve bilimsel yöntemlerle belirleme haklarına sahiptir. Bu nedenle, zorunlu din eğitimi ile İslamın bir mezhebinin çocuklarımıza dayatılması bu haklarının gaspı anlamına gelmektedir.

Tarikatların, cemaatlerin, her türden gerici vakıf ve teşkilatların asli unsur haline getirildiği eğitim sistemi, bir yandan çocuklarımızın akıllarını esir almakta, onları bilimsel ve özgür düşünce yönteminden uzaklaştırmakta, bir yandan da ülkemizin geleceğini karartmaktadır.

AKP döneminde başta eğitim sistemi olmak üzere, tüm kurum ve kamusal hizmetler dinsel kural ve referanslarla dönüştürülmeye çalışılmakta, toplumsal yaşam bu kurallara tabi kılınmaktadır.

Çocuklarımız özgür bir yaşamı hak etmektedir.

Üşenmeyelim, sakınmayalım ve çocuklarımız için dava açalım.

İlköğretim yaşında olan çocuklarımızın velilerini özgür, eşit ve bilimsel temelli eğitim için dava açma hakkını kullanmaya davet ediyoruz.

Bu zorbalığa mahkûm değiliz ve olmayacağız.

Çocuklarımızın aydınlık yüzlerini soldurmayalım, haklarımızın takipçisi olalım.

Sorularınız için; <http://aydinlanmahareketi.org/iletisim.html> adresine yazabilir, hukuki bilgi ve destek alabilirsiniz.

hakkımızı kazanacağız

..... İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü'ne/
..... Okuluna

TALEPTE BULUNAN :

KONU : kızının/oğlunun Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi dersinden muaf tutulması hk

AÇIKLAMALAR :

Kızım/Oğlum olan , ili ilçesi, ilkokulu , sınıfı öğrencisi olarak eğitim ve öğretim görmektedir. Kızımın/oğlumun almış olduğu temel eğitim içerisinde Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi dersi de almaktadır.

Talep tarihinden itibaren zorunlu tutulan Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi dersinden, (Türkiye Cumhuriyeti Anayasasının 2. maddesi , Anayasanın 4. Maddesi , Anayasası'nın 24. maddesinin birinci fıkrası , Avrupa İnsan Hakları ve Sözleşmesi'nin 9. maddesinin 1. Fıkrası , Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesinin Ek 1. Nolu Protokolünün 2. Maddesi, Anayasası'nın 90. maddesinin beşinci fıkrası ... vb yasal düzenlemelere aykırı olduğu ve birçok mahkeme kararı olması dolayısıyla) muaf tutulmasını talep ederim.

Talepte Bulunan Veliler

..... İDARE MAHKEMESİ'NE

Yürütmenin durdurulması (idarenin savunması alınmadan ya da savunma süresi kısaltılarak) taleptir.

DAVACI

:'a (T.C.No:) velayeten babası(T.C. No:)
ve annesi(T.C. No:)

Adres

: (vekil avukat varsa ismi yazılacak)

VEKİLİ

: İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü)

DAVALI

: Milli Eğitim Bakanlığı (..... İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü)

D.KONUSU

:Davalı idarenin ortak çocuk'ın zorunlu din ve ahlak bilgisi dersinden muaf tutulmasına ilişkin dilekçeye verilen tarih ve sayılı olumsuz yanıt işleminin yürütmesinin durdurulması ile iptali istemidir.

T.TARİHİ

:

AÇIKLAMALAR :

Kızım/oğlum olan , ili ilçesi, ilkokulu , sınıfı öğrencisi olarak eğitim ve öğretim görmektedir. Müvekkilin kızı/oğlu almış olduğu temel eğitim içerisinde Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi dersi de almaktadır.

Kızımın/oğlumun Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi dersinden muaf tutulması yönündeki dilekçesi ile tarihinde İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü'ne başvuruda bulundum. İlgili idare başvuruya tarihinde9156 sayılı cevabi yazısı ile red cevabı vermiştir. Aşağıda izah olunan sebeplerle, iş bu hukuka aykırılıklar sebebiyle davanın mahkeme huzuruna getirilmesi zorunluluğu hasil olmuştur. Şöyle ki:

1- Türkiye Cumhuriyeti Anayasasının 2. maddesi ile Cumhuriyetin temel nitelikleri sayılmıştır. Bu temel nitelikler arasında laiklik ilkesi de yer almaktadır. İlgili hükümde "Türkiye Cumhuriyeti demokratik, laik ve sosyal bir hukuk Devletidir." denilmektedir.

ZORUNLU DİN DERSİ'NDEN MUAFİYET KAZANMAK İÇİN YAPILMASI GEREKENLER

Değerli Dostlarımız;

Laikliğe, temel özgürlüklere aykırı olan, bilime ve çocuk psikolojisi ile ilgili ulaşılmış bilimsel sonuçlara rağmen hayata geçirilen zorunlu din dersleri hepimizin geleceğini tehdit ediyor. Yapabileceğimiz şeyler var, ilki kendi çocuğumuz için "ders muafiyeti" kazanmak.

Bu konuda herkese yardımcı olacağımızı düşündüğümüz bir yol ve hareket planını paylaşmak istiyoruz.

1- İl/ İlçe Milli Eğitim Müdürlükleri ile öğrencinin okuduğu okula verilecek bir dilekçe ile öğrencinin din dersinden muaf olması yönünde talepte bulunulmalıdır.

Hukukçular tarafından hazırlanmış örnek dilekçeye bu yönlendirme metniyle birlikte aydinlanmahareketi.org sitesinden ulaşabilirsiniz. Bu dilekçe dört nüsha düzenlenmeli; bir nüsha kuruma (Milli Eğitim Müdürlüğü), bir nüsha okula verilmelidir. Sizde kalacak olan diğer iki nüshaya okula ve kuruma verildiği tarih şerh düşürülmelidir.

Yani, dilekçenin alındığı tarih, sizde kalacak bir nüshaya okul yönetimi tarafından, diğerine de kurum tarafından işlenmeli, mühür ve imza altına alınmalıdır. Alınma tarihlerinin şerh düşürüldüğü bu nüshalar sizde kalmalı ve saklanmalıdır.

2- Bu talebe, ilgili kurumca olumsuz cevap verilmesi durumunda, bu cevap dilekçesinin kurum ya da okul tarafından tebliğinden itibaren 60 gün içerisinde bulunulan yer İdare Mahkemesi'ne ekte örneği olan dava dilekçesi ile müracaat edilir. Hiç cevap verilmediği durumda, yani dilekçenize başvuruyu yaptığınız tarihten itibaren geçen 60 günün sonunda olumlu ya da olumsuz bir resmi yanıt alamadığınız durumda, idare sessiz kalmak suretiyle dilekçenizi reddetmiş demektir, dava açma süreniz başlar ve süre yine 60 gündür.

Mahkeme başvurusunun maliyeti 2016 yılı için (Yürütme Durdurma harcı da dahil) 300,00 TL civarında olabilmektedir. Bu harcın dava açılırken yatırılması gerekmektedir.

3- Dava dilekçesine çocuğun okul belgeleri eklenmelidir. (Sözü geçen okulda okuduğuna dair belgeler.)

4- Dava dilekçesinde mutlaka idarenin cevap verme süresi beklenmeksizin yürütmeyi durdurma (YD) karar verilmesi talep edilmelidir. (Ekte verdiğimiz örnek dilekçede olduğu gibi.)

5- Yürütmeyi Durdurma karar çıkması durumunda idare 30 gün içinde bu kararın uygulanması zorundadır. Bu kararın uygulanması da çocuğun okulu/Milli Eğitim Müdürlüğü ile bağlantı kurularak takip edilmelidir.

Sorularınız için;

<http://aydinlanmahareketi.org/iletisim.html> adresine yazabilir, hukuki bilgi ve destek alabilirsiniz.

Gericiliğe Karşı Aydınlanma Hareketi
Hukuk Komisyonu

Liseliler teslim olmuyor!

KARANLIĞA SIRTINI DÖNEN LİSELİLER OKULLARINI GERİCİLERE VE GERİCİ İKTİDARIN KAPISINDA BEKÇİ KÖPEKLİĞİ YAPMAYI BİR ERDEM GİBİ GÖSTERENLERE BIRAKMAYACAKLARINI GÖSTERDİ.

Türkiye'nin en köklü eğitim kurumlarının bazıları geçtiğimiz sene, "proje okulu" ilan edilerek doğrudan Milli Eğitim Bakanı'na bağlandı. "Proje Okulları" AKP'nin eğitim alanına dönük müdahalelerine ayak direyen okulları kontrol altına alma çabasının göstergesi.

Bu okullardan birkaç tanesi, İstanbul Erkek Lisesi, Galatasaray Lisesi ve Çağaloğlu Lisesi, bu hafta yaptıkları çok ses getiren eylemleriyle, yayımladıkları bildirimleriyle AKP'nin istediği kalıba girmeyeceklerini gösterdiler.

Eylemlerinin bir haftalık bir planın sonucu olmadığını vurgulayan liseliler okulları proje okulu olduktan sonra, okullarında gerici derneklerin kol gezdiğini, idarenin

öğrencilerin etek boylarına karıştığını, gelenekselleşen festival ve şenliklerin kısıtlandığını, okullarında bulunan tiyatro kulübünün oyunlarının sansürlendiğini, edebiyat dergilerinin yasaklandığını söylüyorlar.

Tüm bu yaşanalar sonucunda öğrenciler bu okullar arasında bir koordinasyon ekibi kurarak eylem planlarını hazırlamışlar. Bunlardan ilki İstanbul Erkek Lisesi'nin mezuniyet töreninde gerçekleşti. Öğrenciler törende okul müdürü Hikmet Konar konuşurken ona sırtlarını dönerek bir protesto gerçekleştiren arkasından çok sert bir mezuniyet bildirisi yayımladılar.

Yayımladıkları bildiride "ateşi ve iha-

neti gördük" diyerek Nâzım Hikmet'in "Kuva-yi Milliye Destanı"na göndermede bulunan, "Etek yerine pantolon giymeyi zorunlu kılan, mezun ağabeylerimizi muhattap kabul etmeyip dışarı kovan bir idareye ihtiyacımız yok bizim" sözlerini sarf eden mezunlar, kendilerinden sonraki öğrencilere şöyle seslenerek bildiriyi sona erdirdiler:

"Sizler; cinayeti gören kör kayıkçılar, herkesin önünde kalkan tek yumruk, sizden sonrakilerin sırtını yaslayacağı aydınlık, bir kurtarıcı beklemeden kurtarıcımız kendiniz olmalısınız. Olacaksınız.

Kardeşim,

Bu güç sensin. Bu güç damarlarında, beyninde, sende.

*Karayeller başına indirmeden çatını;
Artık ses ol, ışık ol, yumruk ol!"*

Benzer bir şekilde Cağaloğlu Lisesi de bir bildiri yayımlayarak okul yönetimini protesto etti. Okullarının geleneğine sahip çıkacaklarını vurgulayan öğrenciler bildirimlerini "kayıttayız" kelimesiyle bitirdiler. Bu, okul müdürünün bir konuşması sırasında, uzun uzun konuştuğundan sonra öğrencilere dönüp sorduğu "kayıtta mıyız?" sorusuna yanıt oluyordu.

*Derdimiz çok, hemderdimiz siz.
Sizleri bizimle bağırma, yanmaya
çağırıyoruz.*

Ben yanmasam ,sen yanmasan, biz

yanmasak, nasıl çıkar karanlıklar aydınlığa...

Hal Bu arada kayıttayız...

Galatasaray Lisesi'nde ise öğrenciler tarafından geleneksel pilav gününe gelen misafirlere "acil müdür aranıyor" başlıklı bir 'iş' ilanı dağıtıldı. İş için aranan kriterler ise çok açıktı; "Padişaha köle olmayan, akli dengesi yerinde müdür aranıyor"!

Bu hafta liselerde yaşananlar AKP'nin bir kez daha duvara tosladığını gösteriyor. Liseliler yalnız kendi okullarının geleneğine değil, gençliğin geleceğine sahip çıkıyor ve gericiliğe boyun eğmiyor.

Gericilik gençliğe sökmez!

İstanbul'un köklü eğitim kurumlarından biri olan İstanbul Erkek Lisesi'nin mezuniyet töreninde, öğrenciler eski Milli Eğitim Bakanı Nabi Avcı tarafından sınavsız olarak atanan okul müdürü Hikmet Konar konuşmasını yaparken, ona sırtlarını dönerek bir protesto gerçekleştirdi.

Arkadaşlarımız bu protesto ve kaleme aldıkları mezuniyet bildirgesi ile, gençliğin memleketin her köşesine imam hatip okulları açıp cihatçı yetiştirmeyi kafasına koyan, öğretmenlerimize dine hakaret gerekçesiyle okullarından uzaklaştıran, okullarımızda her türlü gerici faaliyete izin verip, çocuk istismarcısı vakıfları burnumuzun dibine kadar sokan AKP'ye boyun eğmeyeceğini bir kez daha gösterdi.

Bizlerin, okullarımızda bilim ve aydınlanma adına ne varsa bir bir yok edilirken, bu karanlığın temsilcilerinin ağzından çıkacak tek bir söze dahi tahammülü yoktur. İstanbul Erkek Liseliler bugün bunu hepimiz adına bir kez daha ilan ettiler ve yandaş müdürü susturdular.

Bizler tıpkı bugün arkadaşlarımızın bildirelerinde vurguladıkları gibi, bu örümcek kafalı zihniyetin defolup gitmesi için mücadele edeceğiz, örgütleneceğiz.

Bütün arkadaşlarımızı bu pisliği temizlemeye, aydınlık bir ülkeyi kurmaya çağırıyoruz. Çağrımıza kulak verin; ses olun, ışık olun, yumruk olun!

Komünist Liseliler

'Keşke ben de katılabilsedim'

Maalesef Türkiye'de bir okula yandaş müdür gelmesi için, gerici uygulamalara yer verilmesi için okulun proje okulu olması gerekmiyor. Bunu kendi okulumdan biliyorum. AKP neredeyse bütün liselere aynı operasyonu uyguluyor. İstanbul Erkek Lisesi'nde, Cağaloğlu Lisesi'nde, Galatasaray Lisesi'nde ve diğer proje okullarında gericiliğe karşı verilen bütün tepkileri destekliyorum. Keşke ben de katılabilsedim.

Başar Ergün / Beşiktaş Anadolu Lisesi

Gericilik her yere olduğu gibi liselere de saldırmaya devam ediyor. 'Proje okulları' diyerek Türkiye'nin bir sürü önemli lisesine ne yapmaya çalıştıkları ortada: Dinselleştirmek ve barındırdıkları aydınlığı söndürmek. Ama atladıkları şey gençliğin boyun eğmeyeceğidir. İEL' de Galatasaray lisesinde, CAL' da yaşananlar sadece birer örnektir. Ama çok önemli bir şeyin de göstergesidir: Gericilik ne kadar saldırsa da ne kadar baskılsa da, liseliler aydınlanma mücadelesinden vazgeçmeyecek.

Şems Özkan / İstek Vakfı Bilge Kağan Lisesi

Ben İtalyan Lisesi öğrencisiyim, ancak benim okulumda da durum çok farklı değil. Benim okulumda da benzer kısıtlamalar var. Arkadaşlarımızın başlattığı bu mücadeleyi büyütmemiz gerektiğini düşünüyorum. Bizden AKP'nin oyunlarına alet olacağımızı beklemeleri komik olur. AKP ne kadar zorlarsa da aklımızı teslim alamayacak.

Kerem Demirsoylu / İtalyan Lisesi

Halkın imam hatiplerle mücadelesi sürüyor

BİR YERDE İMAM HATİBE DÖNÜŞTÜRÜLMEMEYE ÇALIŞILAN BİR OKULDA BUNU DURDURMAK İÇİN, BİR BAŞKA YERDE DÖNÜŞTÜRÜLMÜŞ BİR İMAM HATİPTE OKULU GERİ KAZANMAK İÇİN, BİR YERDE İMZA TOPLAYARAK, BİR BAŞKASINDA SOKAKLARA TAŞARAK... MÜCADELEYE DEVAM!

İmam hatiplere karşı mücadele ülkenin çeşitli kentlerinde, semtlerinde, mahallelerinde sürüyor. Yeni toplantılar, değerlendirmeler, mücadeleye dair yeni yollar ve yöntemler geliştiren ülkenin aydınlık insanları, her geçen gün örgütlü mücadelenin önemini ve değerini daha da iyi anlıyor. Geçtiğimiz haftanın “cepheden haberleri”...

ÇİĞLİ İMAM HATİP DAYATMASINA KARŞI AYAKTA

İzmir Çiğli'nin Egekent Mahallesi'nde faaliyet gösteren 16 derslikli ortaokulun imam hatibe çevrilmesine itiraz eden veliler ve mahalle sakinleri, geçen pazar günü Gericiliğe Karşı Aydınlanma Hareketi'nin düzenlediği toplantıda bir araya geldi.

Uzun süredir okullarının imam hatibe dönüştürülmesinden rahatsız olan mahalle sakinleri, Egekent Mahallesi'ndeki Anıt civarında bir araya gelerek geniş katılımlı bir forum ve dayanışma toplantısı düzenlediler. AKP'nin okulları imam hatipleştirme operasyonuna karşı mücadele kararı alan veliler ve mahalleliler, nasıl bir mücadele stratejisi geliştireceklerini tartıştılar.

AKP'nin dayattığı imam hatip karanlığına itirazlarını ve iradelerini ortaya koyacaklarını ifade eden veliler ve mahalleliler, boyun eğmeyeceklerini vurguladılar.

8 Haziran Çarşamba günü yeniden bir araya gelen ve mücadele yöntemlerini bir kez daha konuşup karara bağlayan veliler, AKP iktidarının imam hatip dayatmasına boyun eğmeyeceklerini belirttiler.

ŞİŞLİ 13 HAZİRAN EYLEMİNE HAZIRLANIYOR

İstanbul Şişli'de, imam hatipleştirme

operasyonlarının ilk hedeflerinden biri olan 19 Mayıs Ortaokulu'nun veli, öğretmen ve öğrencileri 13 Haziran Pazartesi günü saat 11.00'de, imam hatip karanlığına ve dayatmasına karşı olan kararlılıklarını bir kez daha haykırarak. O gün okul önünde bir basın açıklaması yapılacak ve dilekçeler Milli Eğitim'e verilecek. 13 Haziran eylemine çağrı için broşürler dağıtılıyor, laiklikten ve aydınlanmadan yana olan yurttaşlara çağrı yapılıyor.

Hazırlıklarını sürdüren Aydınlanma Hareketi, 13 Haziran eylemi öncesi 19 Mayıs Mahallesi Yaşar Doğu Sokak'taki Ortis Kiraathanesi'nde bir toplantı gerçekleştirdi.

ZEYTİNBURNU ABAY ORTAOKULU VELİLERİ PAZAR GÜNÜ BULUŞUYOR

İstanbul Zeytinburnu'ndaki Abay İmam Hatip Ortaokulu'nun veli ve öğrencileri de, imam hatip dayatmasına karşı örgütlü mücadelelerini sürdürüyor. Abay İmam Hatip Ortaokulu önünde 15 Haziran Çarşamba günü bir basın açıklaması ve eylem yapmaya hazırlanan Aydınlanma hareketi gönüllüleri ve veliler, eylem öncesinde 12 Haziran Pazar günü öğle saatlerinde kahvehane toplantısında bir araya gelerek hazırlıklarını gözden geçirecekler.

ACIBADEM'DE DİLEKÇELER ARTIYOR

İstanbul Acıbadem'de 2013'te imam hatibe dönüştürülen ortaokulda da örgütlü mücadele sürüyor.

14 Haziran Salı günü okul önünde bir basın açıklaması yapılacak, velilerin imzalı dilekçeleri Milli Eğitim Müdürlüğü'ne teslim edilecek. Acıbadem'de “imam hatip istemiyorum”

sözlerine imza atan velilerin sayısı gün geçtikçe artıyor, dilekçeler çoğalıyor.

ÇANAKKALE HALKI MÜCADELEDE KARARLI

Çanakkale'de Merkez Ortaokulu'nun kapatılıp yerine imam hatip açılmasına karşı mücadele eden Cevatpaşa Mahallesi sakinleri ve Çanakkale halkı mücadelelerini sürdürmekte kararlı.

“Okulumuza sahip çıkıyoruz” diyerek okul bahçesinde “laiklik dersi” yapan mahalleli, Milli Eğitim'e dilekçe kampanyası başlatmıştı. Kısa sürede Milli Eğitim Müdürlüğü'ne yüzlerce “İmam hatip istemiyoruz” dilekçesi gönderen mahalleli, dilekçelerine olumsuz yanıt aldı. Ancak bu olumsuz yanıt, mücadeleyi bir an bile geriye düşürmedi. Yeniden toplanan mahalle halkı ve veliler, bir basın açıklaması daha yaparak, “Okulumuza Merkez Ortaokulu tabelası asılıncaya kadar eylemlerimiz sürecektir” dedi.

BABAESKİ: HALKI YOK SAYMAK KOLAY MI?

Kırklareli'nin Babaeski İlçesi'nde Babaeski Gazi Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi önce taşınarak, daha sonra öğrenci almı yapılmayarak kademeli olarak kapatılma tehdidiyle karşı karşıya kaldı. Yerine ise imam hatip lisesi getirilmek isteniyor. Veliler bu duruma itiraz ederek bir mücadele örmeye başladılar. 27 bin nüfuslu ilçede kısa zamanda 5 bin imza toplandı. Velilerin büyük çoğunluğunun imam hatipleşmeye karşı doldurduğu dilekçeler Milli Eğitim'e iletildi. Ancak velilerin dilekçeleri reddedildi. “Okulumuza Dokunma Platformu”nun eylemleri sürerken, veliler konuyu mahkemeye taşımaya hazırlanıyor.

Izmir-Çiğli

Çanakkale

SERMAYEYE PEŞKEŞİN YENİ ADI 'SERBESTLEŞME'

Yağmada sıra Demiryolları'nda

TCDD ÖZELLEŞTİRMESİ, AKP DÖNEMİNİN ÖLÇÜSÜZ PEŞKEŞ VE YAĞMA DÜZENİNDE YENİ BİR ZİRVE OLACAK. DEVLET ALTYAPIYA YATIRIM YAPMA YÜKÜMLÜLÜĞÜNÜ SIRTLANIRKEN, 'ÖZEL SEKTÖR' VAHŞİ SÖMÜRÜ KOŞULLARINDA YÜKSEK KÂRLARLA 'TAŞIMACILIK' YAPACAK.

Önümüzdeki günlerde AKP'nin yıllardır planlamasını yaptığı demiryollarının özelleştirilmesinin hazırlıkları tamamlanacak ve bir kamu kurumu daha sermayeye teslim edilecek. Çiçeği burnunda Başbakan Binali Yıldırım'ın Ulaştırma Bakanı olduğu sıralarda, "Türkiye Cumhuriyeti Devlet Demiryolları'nın (TCDD) Serbestleştirilmesini" öngören kanun tasarısı 2013 yılında meclis tarafından kabul edilmişti. Kanunla birlikte TCDD'nin statüsü altyapı işletmecisi olarak yeniden düzenlenecek. Taşımacılık yetkisi de TCDD'den alınarak TCDD bünyesinde kurulan Taşımacılık A.Ş.'ye verilecek. Yasaya göre, demiryolları devletin mülkiyeti olarak kalacak ancak devletin görevi, demiryollarının bakım ve onarımını yapmak, yeni yollar inşa etmek ve demiryolu trafiğini yönetmekle sınırlı olacak. Bakanlığın lisans vereceği firmalar tahsis edebilecekleri tren hatlarının kullanım hakkına sahip olacak. Şirketler hem yolcu hem de yük taşımacılığı yapabilecek. Yine şirketler istedikleri takdirde altyapı inşa edebilecekler. Demiryolu trafiğine dair gerekli emniyet önlemlerini almak da özel şirketlerin sorumluluğunda ve insafına kalmış olacak. TCDD taşınmazları da hak, alacak, borç ve yükümlülükleriyle birlikte Taşımacılık A.Ş.'ye bedelsiz olarak devredilmiş sayılacak.

HER ŞEY SERMAYE İÇİN

Özelleştirmeler asıl olarak devlet eliyle sermayeye kaynak aktarımı ve kamusal hizmetlerin tasfiyesi anlamına geliyor. Buna karşın özelleştirme gerekçesi olarak, kâr etmeyen, verimliliği düşük kamu harcaması fazla olan kurumların hizmet kalitesinin geliştirilmesi, sektörü

rekabete açarak etkin ve düşük fiyatlarla hizmet verilecek olması gösteriliyor. AKP son yıllarda TCDD'yi sermaye açısından "cazip" hale getirmek için büyük bir atağa kalktı. Bu doğrultuda, Ankara-İstanbul hattında ve Ankara-Konya arasında yüksek hızlı tren altyapıları hazırlandı ve faaliyete başladı. Marmaray işletmeye açıldı ve 2018 yılında hizmete açılması planlanan Haydarpaşa banliyö seferlerinin 2017 yılına yetiştirileceği açıklandı. Yanı sıra İzmir-Ankara, Bandırma-Bursa-Osmaneli, Ankara-Sivas yüksek hızlı tren hatlarının yapımlarına başlandı. Böylelikle kamu kaynakları kullanılarak demiryolu taşımacılığı "cazip" hale getirildi. Bu iyileştirmelerin tümü sermayenin iştahı daha da kabarsın diye yapılmış oldu.

PEŞKEŞİN YENİ ADI: SERBESTLEŞTİRME

AKP'nin demiryolu taşımacılığını piyasaya açan bu değişikliğe özelleştirme

yerine serbestleşme demesinin birkaç gerekçesi var. Demiryolları gibi tamamen kamunun tekelinde olan bir alanın mülkiyet hakkının piyasaya devredilmesinin önemli handikapları bulunuyor. Piyasanın bir aktör olarak devreye girilmesiyle birlikte, verimlilik ve yüksek kâr hırsı yüzünden tren kazalarının artması, fiyatların artması olası riskler. Devletin düzenleyici olarak varlığını sürdürmesi yapılanın özelleştirme olduğu gerçeğini değiştirmemekte.

Demiryolu taşımacılığında da birbirinden bağımsız farklı işletmelerin faaliyete başlaması, demiryolu güvenliğinin riske atılması anlamına geliyor. Hava yollarında olduğu gibi, yüksek kâr hırsıyla yapılacak uzun süreli yolculuklarla iş koşullarında ortaya çıkacak değişimler, daha az çalışanla daha fazla iş yükü demiryolları çalışanlarını bekliyor olacak.

■ Korhan Ege

Emekçiler kapı dışarı

2013 yılında çıkartılan yasada yer alan geçici maddeye göre, demiryollarının özelleştirilmesiyle birlikte TCDD çalışanlarının emekliliğe teşvik edilmesi öngörülüyor. TCDD'de çalışanlara emekli olmaları halinde fazla emekli ikramiyesi ödemesi yapılacak.

TCDD'de istihdam edilenlerden emekli aylığı bağlanmasına hak kazananlardan, bir ay içinde başvuruda bulunanların emekli ikramiyeleri yaş haddinden emekliliğine en fazla üç yıl kalanlar için yüzde 25, yaş haddinden emekliliğine üç yıldan fazla beş yıldan az kalanlar için yüzde 30, yaş haddinden emekliliğine beş yıl ve daha fazla kalanlar için yüzde

40 fazlasıyla ödenecek.

Emekli olan personel, emekli oldukları tarihten itibaren 5 yıl içinde TCDD'de ve TCDD Taşımacılık A.Ş.'de çalıştırmayacak.

Özelleştirmelerin alameti farikalarından biri olarak emekçiler, emek yoğun bir şekilde daha düşük ücretlerle, güvensiz ve sendikasıız çalışmaya mahkûm edilecek.

Eski çalışanların varlığıyla gölgelenmeden, frenlenmeden, işe alınacak muhtemelen daha genç yaşta yeni işçiler düşük ücrete, daha ağır koşullarda çalıştırılacak.

KEMAL OKUYAN

“ DÜZEN PARTİSİ, MEVCUT DÜZENİN TEMELLERİNE DOKUNMAYAN, PROGRAMINI VE GÜNDELİK SİYASETİNİ DÜZEN SINIRLARI İÇİNE YERLEŞTİREN PARTİDİR. BU İLK BAKIŞTA MASUM GELEBİLİR, “HERKES DEVRİMCİ OLMAK ZORUNDA DEĞİL” DENEBİLİR. ANCAK DAHASI DA VARDIR. MEVCUT DÜZEN ÇELİŞKİLERİYLE, ZAYIFLIKLARIYLA HER AN KORUNMAYA VE KOLLANMAYA MUHTAÇTIR VE DÜZEN PARTİLERİ BAŞKA YERLEŞİK MEKANİZMALARIN DIŞINDA BU GÖREVİ YERİNE GETİRİRLER. ”

Cumhuriyet Halk Partisi'nin sorunu Kılıçdaroğlu değildir.

Bu partinin sorunu yeterince “laik” olmaması, emperyalizm olgusunu pas geçmesi de değildir.

Cumhuriyet Halk Partisi'nin tek bir sorunu vardır, o da sermaye partisi, düzen partisi olmasıdır ve bu da aslında işin doğası gereği olduğundan, bir sorun değildir!

Liderlik zaafiyeti, gericilik karşısında dik duramama, NATO'culuk kuşkusuz önemli meselelerdir ancak bunlar Cumhuriyet Halk Partisi'nin temel sorununun ürünüdür, dolayısıyla birer sonuçtur. CHP'ye ilişkin yapılacak her tür değerlendirmede en tepeye “düzen partisi” olma özelliği yazılmalıdır.

Düzen partisi, mevcut düzenin temellerine dokunmayan, programını ve gündelik siyasetini düzen sınırları içine yerleştiren partidir. Bu ilk bakışta masum gelebilir, “herkes devrimci olmak zorunda değil” denebilir. Ancak dahası da vardır. Mevcut düzen çelişkileriyle, zayıflıklarıyla her an

korunmaya ve kollanmaya muhtaçtır ve düzen partileri başka yerleşik mekanizmaların dışında, bu görevi yerine getirirler. Her biri değişik işlevler üstlenebilir, her birinin rolü ve ağırlığı bir ötekinden farklı olabilir. Ancak düzen partilerinin yalnızca o düzenin sınırları içinde kalmalarının yetmemesi, aynı zamanda o düzeni koruma yükümlülüklerini yerine getirmek durumunda olmaları da bir siyaset kuralıdır.

Bu yükümlülükleri yerine getirmeyen düzen partilerini dönüştürecek ya da onu önemsizleştirecek mekanizmalara yeterince sahiptir kapitalist sistem. Köklü burjuva partileri hem sermaye hem de devlet kurumlarıyla bir bölümü örtülü bir bölümü aleni bağlara sahiptir, bu bağları söküp atmak neredeyse imkânsızdır. Düzen bu bağları sorgulamaya kalkanları o partinin kültürü içerisinde etkisizleştirecek onlarca araca sahiptir. Paranın gücü, medya manipülasyonları, istihbarat örgütlerinin operasyonları ilk

#OccupyCHP?

ne?

akla gelenlerdir.

Kaldı ki düzen partileri kitlelerle bağlarını statükonun korunması üzerinden kurar, bu aynı zamanda önemli bölümü kurulu düzenden zarar gören kesimlerin yarattığı tutucu bir toplumsal baskıdır.

Cumhuriyet Halk Partisi bir düzen partisidir ve öyle kalacaktır. Bu partinin devrimcileşmesi söz konusu olamaz.

Peki bu partinin içinde, bu partiye gönül verenler arasında devrimciler, sosyalistler yok mudur? Vardır. Ancak asıl önemsenmesi gereken bu değildir. Çünkü CHP içinde aktif siyaset yapan ve devrimci, sosyalist olduğunu düşünenler, savundukları dünya görüşüne ters, o dünya görüşünün dışında bir parti için çalışma yürütmektedir. Onların sorunudur, CHP'de devrimcilik yapmaya kalkmak. Bunların arasında dostlarımız vardır, zaman zaman CHP yanlısamasına güç vermelerinin

kefaretini birçok başlıkta dik durarak ödemektedirler, ama son tahlilde onlara söylenmesi gereken ve söylediğimiz, "Emekçi halka zarar veriyorsunuz"dur.

Lakin asıl önemsenmesi gereken, CHP'yi şu ya da bu şekilde destekleyen, ona oy veren, bu partiye çaresizlikten mahkûm olduğunu düşünen milyonlarca emekçinin varlığıdır.

Bu kesimi olduğu gibi AKP'yi destekleyen kitleyle bir tutmak saçmalaktır. Her iki partinin destekçileri arasında farklı sınıflardan insanlar vardır, bunlar büyük partilerdir, tersi zaten olanaksızdır. "AKP'nin tabanı yoksul" demek gerçekten abesle iştigaldır; AKP, CHP ya da MHP'nin tabanının baskın bir biçimde zengin olması eşyanın tabiatına aykırıdır; kapitalizm azınlığı ihya edebilir, çoğunluğu değil.

Ancak AKP tabanı ile CHP tabanının ortalaması alındığında arada büyük bir fark vardır. CHP kitlesi sola devrimci değerlere daha açıktır; en

azından daha dostça bakabilmektedir. Ortalamadan söz ediyorum.

Bunun kaynağında temel olarak CHP'nin, kurucu bir parti olarak, Türkiye'nin burjuva devriminin değerlerini, ki bu devrim emperyalist işgali sonlandırmanın yanı sıra aydınlanmacı bir misyon da üstlenmiştir, bugüne taşımak zorunda kalması yatmaktadır.

CHP çok uzun bir süredir bu değerlerden kurtulma çabasındadır. Çünkü düzenin bu değerlere pek gereksinimi kalmamıştır. Yeni bir olgudan söz etmiyorum, iktidarını sağlamlaştırmak sağlamlaştırmaz Türkiye'nin genç burjuvazisi sırtını kendi devrimine, 1923 felsefesine dönüvermiştir. Unutmayalım Demokrat Parti de CHP'nin içindeki has kadroların marifetidir.

Ancak bu düzenin handikapı, yurtsever ve aydınlanmacı birikimi yok etmeye çalışırken, o birikimin toplumdaki ağırlığını veri almak ve kontrol altında tutmak ihtiyacı duymasıdır.

**CHP'Lİ DOSTLAR...
SİZİN GENEL
BAŞKAN
SORUNUNUZ YOK.
SİZİN PARTİNİN
TUTARLI LAİKLİK
SORUNU YOK.
SİZİN PARTİNİN
YETERİNCE
YURTSEVER
OLAMAMAK GİBİ
BİR SORUNU YOK.
CHP'NİN SORUNU
SINIFSALDIR
VE ÇÖZÜMÜ
YOKTUR.**

M. ŞEHMUS GÜZEL İLE FRANSA'DA İŞÇİ SINIFININ TEPKİSİ ÜZERİNE 'İşçi sınıfı kararlı, Hollande köşeye sıkıştı'

"DÖRT YILDIR İŞÇİ SINIFI LEHİNE KILINI KIPIRTMAYAN "SOSYALİST" HÜKÜMETİN NEOLİBERAL VE KLASİK SAĞLA YARIŞAN EKONOMİ POLİTİĞİYLE HESAPLAŞILIYOR. BU BİR KOPUŞA YOL AÇABİLİR Mİ? BU YAZ VE BİLGİSSA SICAK GEÇMEYE ADAY SONBAHARDA GÖRECEĞİZ."

Çalışmalarını 1982'den bu yana Paris'te sürdüren biliminsanı ve yazar M. Şehmus Güzel, Fransa'daki sendikal hareketliliğin, ısınan sokakların yeni bir duruma işaret ettiğini savunuyor. Henüz genel grev saatinin çalmadığını, ancak özellikle bu sonbaharın sıcak geçmeye aday olduğunu belirten Prof. Dr. Güzel, son gelişmeler ve iktidar oyunları üzerine sorularımızı yanıtladı. Yer sınırlarımız nedeniyle söyleyişi kısaltarak yayımlayabiliyoruz ancak tamamı soL Haber Portalı'nda önümüzdeki günlerde yayınlanmış olacak.

Güzel'in görüşlerini ve izlenimlerini okurlarımızın değerlendirmesine sunuyoruz.

Fransa'da hareketlenen bir işçi sınıfı var. On yıllardır sisteme yapışmış, onun bir parçası olmuş Batı sendikacılığının artık bir silkinme yaşadığına mı tanık oluyoruz? En önemlisi: Neden şimdi?

Seçileli dört yıl olan Cumhurbaşkanı vaatlerini yerine getirmediği gibi, vaat ettiklerinin tam tersini yaptı, işçi sınıfının temsilcisi olduğunu iddia ederek seçildi, ama seçilince patronlara "aşkımlı" ilan etti. Sadece kendisi değil başbakanı, bakanlarından birkaçı da... Nihayet

yeni İş Kanunu Tasarısı (İKT) ile işçileri 19'uncu yüzyılın çalışma koşullarına mahkûm etmeye kalktı. Hukuki bir kefenle.

Hiçbir hukuk devletinin hiçbir zaman kabul etmeyeceği bir biçimde. Bir örnekle yetineceğim: İş Hukuku önce kanun sonra işkolundaki toplu iş sözleşmesi sonra işletme sözleşmesi sıralamasını yapar. Hukuki açıdan yerinde olan budur. Yeni İKT bunu tersine çeviriyor: İş Kanunu'nda şu an var olan birçok maddeyle dokunmuyor, ama çalışma hayatında hukuki açıdan belirleyiciliği işletme sözleşmesine bırakıyor. Haftalık çalışma süresi kanuna göre 35 saat, ama yeni İKT kabul edilirse çalışma süresi, fazla mesai, yıllık dinlenme ve benzeri konularda işletme düzeyinde istenen her şey yürürlüğe konulabilecek. İşçilerin sendikal açıdan en zayıf oldukları halka işletme düzeyindedir. Orada işte patronlar istediklerini yapabilecekler.

Kararlı işçilerin ve öğrencilerin haftalar süren, her seferinde aynı günde 250-260 gösteride yüzbinlerin katılımıyla gerçekleştirilen eylemler üzerine, yetkililer, "Parlamento tartışmalarında kimi iyileştirmeler yapılabileceğini" belirterek eylemcilerin kararlılığını kırmaya çalıştılar. Ama İKT'nın Millet Meclisi'nde

tartışılmadan görüşülmesi sağlandı. Hükümetin patronlar sendikası MEDEF ile birlikte hazırladığı bilinen İKT'nın "hemen geri çekilmesini" ısrarla isteyen CGT, FO, SUD eylemlerini adım adım artırarak grevler düzenlemek zorunda kaldılar. Kararlı sendikacıların geçmiş yılların deneyimleriyle uyguladıkları strateji sonucu önce petrol rafinerileri, nükleer santraller gibi stratejik işyerlerinde başlatılan grevler ulaşım işkoluna, toplu taşımacılığa genişletildi. Hükümet köşeye sıkıştırıldı.

Haziran ayının başında grevlerin genelleştirilmesi aşamasındayız, henüz genel grev saati çalmadı. İşçi sınıfı kararlılığını ve mücadele gücünü gösterdi ve bunu sürdürmeye niyetli. Dört yıldır işçi sınıfı lehine kılını kıpırtmayan "sosyalist" hükümetin neoliberal ve klasik sağla yarışan ekonomi politikasıyla hesaplaşıyor. Bu bir kopuşa yol açabilir mi? Bu yaz ve bilhassa sıcak geçmeye aday sonbaharda göreceğiz.

Hükümet bu konuda nasıl bir tavır sergiliyor?

Hükümet saldırısını birkaç koldan yürütüyor: Öğrencileri, liselileri harekete geçirmelerinden korktuğu öğretmenlerin maaşlarına zam yaparak onlara bir

tür sus payı, bir tür rüşvet verdi.

Yazılı, görsel ve işitsel medya organları işçi sınıfına ateş püskürüyor. Solcu geçinen günlük gazeteler, haftalık dergiler de... CGT Genel Sekreteri Philippe Martinez'in özenle seçtikleri fotoğraflarını "Montparnasse Canavarı" biçiminde sunuyorlar. Sağcı Le Figaro ile Le Parisien'in ilk sayfalarındakileri özenle saklamak lazım.

(...)

Solun Fransa'daki bir sendikalkalkışmadaki rolü nedir? Özellikle "Tek çözüm sosyalist bir Fransa'dır" diyen bir sol gözlemleyebildiniz mi?

Fransa'da "Sol" birden çok. Böylesi belki daha iyi. Bugün iktidardaki "Sosyalist Parti" artık sosyalist sayılamaz ve bölünmek üzere. SP'nin bugünkü cumhurbaşkanı ve hükümeti sayesinde son anlarını yaşadığını sanıyorum. Bugünkü cumhurbaşkanı SP'nin mezarını kazıyor. Milletvekilleri içinde sayıları 40 ile 50 arasında değişen muhalif var. CGT, FO ve SUD gibi işçi sendikaları konfederasyonlarının en önemlileri İKT'ye tümünden karşı, bir tek CFDT hükümetle el ele ve "olumlu yönleri de var diyerek" İKT'yi savunuyor.

İşçi sınıfını kayıtsız şartsız destekleyen FKP, 3-5 Haziran 2016'da Kongresi'ni topladı, CGT Genel Sekreteri büyük bir tezahüratla karşılandı. Enternasyonal hep birlikte söylendi, iman tazelendi. 5 Haziran'da Pierre Laurent yeniden Genel Sekreter seçildi, aynı saatlerde Sol Parti lideri Jean-Luc Melenchon, Paris'te Stalingrad Meydanı'nda beş bin kadar taraftarı önünde 2017 cumhurbaşkanlığı seçimi kampanyasını sıkı bir nutukla başlattı. 2012'de, FKP'nin desteğiyle, 4 milyon seçmenin oy verdiği Melenchon, 2017'de "8 milyon" seçmenden oy toplamak için yola çıktığını duyurdu.

"Sosyalist Fransa" yanlılarını, SP içindeki muhaliflerde, FKP ve Sol Parti yönetici ve militanları içinde, Yeşiller'den kiminde ve daha soldaki birkaç Troçkist kümede, öğrenci birliklerinde buluyoruz. Sayıları hiç de azımsanacak kadar değil. Bunların pek çoğu aynı zamanda sendikali da.

Gösterilerin başında veya mutlaka bitiminde "güvenlik güçleriyle" çatışmaktan çekinmeyen, bankalar ve benzeri devletlerüstü şirket şubelerini "dağıtın" anarşist grupların genç ve daha az genç ve siyahlara bürünmüş militanlarının da "devletin hakkından gelinecek günün ve gecenin" hazırlığında olduğunu anımsatmalı. Burada vurgulanması gereken, bu tür grupların çatışmalarının artık sadece Paris'le sınırlı kalmaması, Marsilya ve Lyon yanında daha az nüfuslu taşra kentlerinde de görülmesi.

Evet, "Sosyalist bir Fransa" özlemi duyuluyor. Bunun gerçekleştirilmesi için ise yollar her yerde olduğu gibi ikili: Ya seçimle, ya silahlı mücadele ile. Bu konudaki tercihi ise saati gelince bu işin içinde olanlar saptayacak. Fransa'da ihtilal arzusu ötelere beri sürüyor. Bu bir gün gerçekleşebilir mi? Niçin olmasın?

O zaman kurulacak sosyalizm Fransa türü bir sosyalizm olacaktır mutlaka. Bu kesin.

Siz geçmişte "Fransa'da Irkçılık ve Aşırı Sağ" ile "Fransa Seçimlerinde Le Pen Lekesi" gibi kitaplarla Front National'in (FN) yürüyüşünü yakından izlediniz. FN lideri Marine Le Pen'in iktidarın eşliğinde olduğu Fransa işçi sınıfı ve sendikalkalkışmadaki hareket neler yapabilir?

İrkçı, yabancı düşmanı, Müslümanlara karşı nefret aşıl原因, toplumu zehirleyen, şiddet yanlısı, eli kanlı, hortlaklar, cahiller, korkaklar partisi FN bugün seçimlerde yüzde 30 civarındaki oy oranıyla "Fransa'nın en çok oy toplayan partisi" ama "cumhuriyeçi gelenek" gereği hiçbir parti onunla ittifak yapmayacağı için beklemeye mahkûm. Fransa'da cumhurbaşkanlığı, milletvekili, belediye, bölge seçimleri birinci tur öncesindeki veya ikinci turdan önceki ortaklıklarla kazanılıyor, hükümetler genellikle koalisyon türündedir. Klasik sağ, orta sağla ve merkez partileriyle seçimleri kazanıyor, hükümet kuruyor; SP, Yeşiller ve Radikal Sol Parti ile ve geçmiş dönemlerde FKP ile de ortaklaşarak..

Hiçbir parti FN ile ortaklık yapmayacağı için bu partinin 2017'deki cumhurbaşkanlığı seçimini kazanması mümkün değil. Ama birinci turda bugünkü yöneticisinin oyların en çoğunu toplaması ihtimali var. Eğer kendi zehirini kendi içinde taşıyan FN'de bölünmeler, kopuşlar olmazsa. Çünkü bu parti yamalı bohça gibidir: Katolik entegristlerden, usanmaz ve tarihten ders almayı bilmez

"HAZİRAN AYININ BAŞINDA GREVLERİN GENELLEŞTİRİLMESİ AŞAMASINDAYIZ, HENÜZ GENEL GREV SAATİ ÇALMADI. İŞÇİ SINIFI KARARLILIĞINI VE MÜCADELE GÜCÜNÜ GÖSTERDİ VE BUNU SÜRDÜRMEYE NİYETLİ".

M. Şehmus Güzel

Yahudi düşmanlarına, çağ dışı kralcılara, onlardan klasik sağ partilerde ve hatta SP'de aradığını bulamamış "aydın"lara (en bilinen örneği avukat Gilbert Colard), eski sendikacılara (FN'e üye olduğu için CGT'den atılan Fabien Engelmann, bugün Hayange'da FN'den belediye başkanı), sahtekâr gazetecilere (her zaman "Sınır Tamyana Gazeteciler" diye isimlendirdiğim, güya "Sınır Tanımaz Gazeteciler" in, RSF'in, eski yöneticisi Robert Menard gibi, bugün Beziens Belediye başkanı) uzanan bir yamalı bohça...

Öte yandan bir "aile partisi" gibi yürütülen FN içinde baba Le Pen ile kızı arasındaki mücadele sürerken torun Marion Marechal-Le Pen de parti içi iktidar kavgasında. Küçük ve orta boydaki işletme sahibi ırkçı patronlarla yakın ilişkisi olan ve daha neoliberal ve güya "modern" gösterilen torun da kendi şansını denemek istiyor. Şimdilik milletvekili ama yakında belki parti lideri? Teyzesinin ayağı sürçer sürçmez... Bu ailesel kokteyl ve ideolojik çöplük her an patlayabilir.

Bugün bu partinin cumhurbaşkanlığı seçimini kazanması mümkün değil. Fransa'daki son bölge seçimlerinde iki bölgede ilk turda FN birinci parti durumundayken ikinci turda Sol adaylar klasik sağ aday lehine seçimden çekilip, sağ adaya oy verilmesi yönünde çağrı yaparak bu konuda önemli birer örnek verdiler. Nihayet Avusturya'daki son seçimler de gösterdi: Irkçıların iktidara yaklaşmasının tehlikesi biliniyor elbette. Avusturya'da, Fransa'da ve AB'nin birkaç devletinde daha seçmenlerin yüzde 30'lar civarındaki önemli bir oranı ırkçı, nazi, yabancı ve Yahudi düşmanı partilere ilgi duyuyor, ama bu ilgi kimi zaman sadece diğer partilere bir "uyarı" biçiminde kalabiliyor. İsviçre, Polonya, Macaristan örneklerini de göz ardı etmemek lazım. Hortlaklar aramızda ve korkutuyorlar. İşçi sınıfını değil. Bugün Fransa'daki gösterilerde FN'nin kulakları sağır eden sessizliği kimseyi şaşırtmadı. Pardon, FN yöneticileri partinin şiddet kullanan polisi ve jandarmayı desteklediğini sık sık belirttiler. FN, gösterileri bahane ederek "çalışma dünyasının Müslümanlaştırıldığı", "göçmenlerin, mültecilerin, yabancıların Fransızların işlerini ellerinden aldığı, işsizliğin artmasına yol açtığı", İş Kanunu Tasarısı'nın Brüksel'de hazırlandığı ve Fransa'ya zorla kabul ettirildiği iddialarıyla AB karşıtlığı gibi bilinen demagojilerini sürdürdü.

İşçi sınıfı, sendikaları, sendika yöneticileri FN ve geçmişini a'sından z'sine biliyor, tereciye tere satmak "nâ-mümkün". Evet, işçilerden yüzde 30 kadarının bu partiye oy verdikleri biliniyor. Ama bunu Fransa'daki ırkçılığın tarihi kökenlerinde, Katolik dininin etkisinde, Yahudi düşmanlığının temellerinde aramak lazım. Irkçılıkla, yabancı ve Yahudi düşmanlığıyla mücadele, bu parti parti olarak yokken bile vardı.

■ **Söyleşi: Osman Çıtsay**

AVCILAR BELEDİYESİ'NDE İŞTEN ATILAN TAŞERON İŞÇİLERİYLE KONUŞTUK

'Sosyal demokrat belediye sendika istemiyor'

AVCILAR BELEDİYESİ'NDE TAŞERON TEMİZLİK FİRMASINDA ÇALIŞAN İŞÇİLER, KÖTÜ ÇALIŞMA KOŞULLARINI DEĞİŞTİRMEK İÇİN ÖRGÜTLENMEKTEN BAŞKA ÇAREMİZ YOK DEMİŞ VE SENDİKALI OLMUŞ. TAŞERON PATRONU İSE ONLARI İŞTEN ATMAK YOLUNU SEÇMİŞ. SOSYAL DEMOKRAT BAŞKANIN İŞÇİLERE ÖNERİSİ İSE ŞU: ARADAKİLERİ ÇIKARIN, SENDİKADAN AYRILIN.

Avçılar Belediyesi'nde Tomurcuk isimli taşeron temizlik firması bünyesinde çalışan işçiler sendikali oldukları gerekçesiyle işten atıldı. İşten atılan işçilerin direnişi bir ayı doldurdu. Belediye önündeki çadırda 23 işçi direnişi sürdürüyor. İşten atılan işçilerle direnişlerinin 35. gününde neler yaşadıklarını konuştuk.

Direnişiniz nasıl başladı? Niyen işten çıkarıldınız?

Ben belediyede işe gireli 10 ay oldu. Sadece ilk 2 ayında düzenli maaş aldım. Kalan 8 ay boyunca sürekli olarak 10-15 gün gecikmeli maaş aldık. Ayrıca maaşlarımızdan her ay nedensiz kesinti oluyordu. Kesintinin sebebini sorduğumuzda işten çıkarılmakla tehdit ediliyorduk.

Yalnızca ücretler değil, çalışma şartları konusunda da aynı durum geçerliydi. Örneğin, biz sabah saat 5'de kalkarız. 5 buçukta iş elbisemizi giyip işbaşı yaparız. O elbiseyle günü geçiririz. Sokaktaki pisliği akşam eve taşıyoruz. Karda kışta ayaklarımız su alır. Ayakkabı istediğimizde aldığımız cevap "Gidin cebinizden alın" olur. Yağmur yağar, binaların balkonlarının altına gireriz korunmak için. Amir gelir "ne duruyorsun çık çalış" der. Verdikleri yağmurluklar su alır, çıkmadan ne yapacaksınız, işinden olacaksınız. Kısaca insan yerine konulmuyorduk. Ne yapabiliriz diye düşündük, tek başına bir şey olmuyor, yapamıyorsun. Sendikali olmak aklımıza geldi. Hepimiz kendi bölgelerimizdeki arkadaşlarla görüşerek onları sendikali olmaya ikna ettik. İnsanca çalışmamıza vesile olacak şey örgütlenmek diye düşündük. Sendikali olduğumuz öğrenilince 2-3 gün aralıklarla sırayla işten çıkarıldık. Direnişimiz böyle başladı.

Belediyenin tutumu ne oldu size karşı?

Belediye başkanı Handan Toprak, 29 Nisan'a kadar işten atılanlara işe iade sözü vermişti. Fakat sözünü tutmadı. Bunun üzerine burada çadırımızı kurduk ve direnişe başladık. Sendikali olmamızı "yüz kızartıcı suç" olarak gösterdiler.

Başka gerekçe bulamadılar. Şirket yetkilileri bizi şantiyeye çağırdı. Bizi tek tek odaya çekip, telefonlarımızı kapattırıp sorguya çektiler. Sendikadan istifa ettiğimize dair noter onaylı yazı getirmemiz halinde işe geri alınacağımızı söylediler. Hatta noter masraflarını da biz ödeyeceğiz dediler. Kabul etmedik.

Söylemde sendikalaşmak lazım diyen, taşeronlaşmayı kaldırmayı vadeden bir partinin başkanı bize "aradakileri çıkarın, sendikadan istifa edin" diyor. Sosyal demokrat bir parti... Ancak fiiliyata bakın, biz sokaktayız.

Sanırım işe dönüş davası açtınız, süreç nasıl ilerliyor?

Evet, 1 Temmuzda işe dönüş davasının ilk duruşması var. Handan Kumaş, bizi işe almaya dahi, sendika yetki alanı kadar biz burada olacağız. Taşeron firmanın sahibi, "bana kaç paraya mal olursa olsun ben onları işe almayacağım" demiş.

Benim 4 çocuğum var. 3'ü okuyor. Çocuklarıma günlük harçlık veriyorum. Bende olmasa da sağdan soldan, selam verdiğim insanlardan borç alıp veriyorum. 1 ayı böyle geçirdik, önümüzdeki ayı nasıl çıkaracağız bilmiyorum, ama burada yalnız olsaydık, insanlara der-

dimizi, ne istediğimizi, neden burada olduğumuzu anlatamazdık. Kalabalık ve bir arada olunca tepkiler de olumlu oluyor. İnsanlar desteğe geliyor.

Bu direniş boyunca en önemli kazanımınız ne oldu?

Bizi tahrik etmek için, meşruluğumuzu zedelemek için uğraştılar, ama başaramadılar. Çünkü ekmek kavgası dünyadaki en gerçek, en yalın ve temiz kavga.

Bakın, meclisten çok kötü yasalar geçiyor işçilerin aleyhine. Bunlara sesimizi çıkaramazsak neye çıkaracağız? Patronların sisteminde çoğu siyasi parti de onlarla beraber hareket ediyor. Kanallar, gazeteler onlardan yana. İzlediğimiz tek bir kanal bizi gündem etmedi. Ama bunların hiçbiri son noktada bir şey ifade etmiyor. Biz beraber hareket ettiğimizde karşımızda duracak kimse, hiçbir güç yok. Yeter ki bir araya gelebilelim. Onların trilyonları, katrilyonları bir işe yaramaz. Önemli olan birlikte ve beraber olabilmemiz. Şunu da biliyoruz ki bize ihtiyaçları var. Hem bizi sindirmeye çalışıyorlar hem de biz olmadan hiçbir şey yapamayacaklarını biliyorlar. Herhalde öğrendiğimiz en önemli şey kendi gücümüzün farkına varmamız oldu.

İŞKUR köle kiralama şirketi

İŞKUR TARAFINDAN "İŞBAŞI EĞİTİM PROGRAMI" ADIYLA YÜRÜTÜLEN ÇALIŞMA YENİ BİR GÜVENCESİZ İSTİHDAM TÜRÜ OLARAK GÖRÜLEBİLİR. İLK ÇIKTIĞINDA 120 GÜNLE SINIRLANAN ÇALIŞMA ŞEKLİNDE PATRONLAR 320 GÜNE KADAR UZAYAN BİR SÜRE BOYUNCA İŞKUR'UN ÜCRETİNİ ÖDEDİĞİ ELEMANLARI SENDİKASIZ VE GÜVENCESİZ OLARAK ÇAŞTIRACAK.

Patronların çalışma yaşamında yıllardır beklediği düzenlemeleri birer birer gündeme alan AKP hükümetinin kıyaklarından biri de Türkiye İş Kurumu (İŞKUR) aracılığı ile gündeme getirilen "İŞKUR işçiliği". 2013 yılında yayınlanan Aktif İşgücü Hizmetleri Yönetmeliği ile düzenlenen bu uygulama işbaşı eğitim programı adı altında kullanılsa da yeni bir güvencesiz istihdam kategorisi olarak ele alınabilecek özellikler taşıyor.

Yönetmelik ilk çıktığında 120 günle sınırlı bu çalışma biçimi, geçtiğimiz şubat ayında yapılan değişiklikle 320 güne çıkarıldı. İŞKUR'un işyerlerine bu yönetmelik doğrultusunda yolladığı işçiler, 320 gün boyunca çalıştıkları işyerinin işçisi değil, İŞKUR'a bağlı olarak "geçici" olarak çalıştırılıyorlar. Bu şekilde çalışan işçiler, örgütlenme hakkı dahil birçok haklarının askıda olduğu bir ara dönem yaşıyorlar.

Aktif İşgücü Yönetmeliği ile düzenlenen işbaşı eğitiminin amacı kuruma kayıtlı işsizlerin iş başında tecrübe edinmesi ve tecrübelerini pekiştirmesi olarak ifade edilse de

İŞKUR'un yayınladığı işbaşı eğitim programı bilgi notunun başlığı gerçekte amaçlananı ele veriyor: "İşe alacağınız işçiyi, işin başında görme fırsatı."

Bu program dahilinde çalışan işçiler net asgari ücret düzeyinde çalıştırılıyor, ücretleri çalıştıkları patron değil İŞKUR tarafından ödeniyor. Ayrıca program süresince genel sağlık sigortası primleri yine İŞKUR tarafından karşılanıyor. İŞKUR bu işçilerin ücretlerini ve primlerini İşsizlik Sigortası Fonu'ndan karşılayarak işçilerden kesilen paraları patronlara kaynak olarak aktarıyor.

Patronlar, yasal olarak 2 ay olan deneme süresini böylece 320 gün artı 2 aya kadar kullanma fırsatı yakalamış oluyor.

İşçiler içinse bu güvencesizliğin bir başka biçimi anlamına geliyor. Son örneği Arçelik'te yaşandı. Arçelik'in Beylikdüzü fabrikasında bir süre önce sözleşmeli çalıştırılan işçiler işten çıkarılmış ve yerlerine İŞKUR'dan işbaşı eğitim programı kapsamında işçiler alınmıştı.

■ Barış Balkan

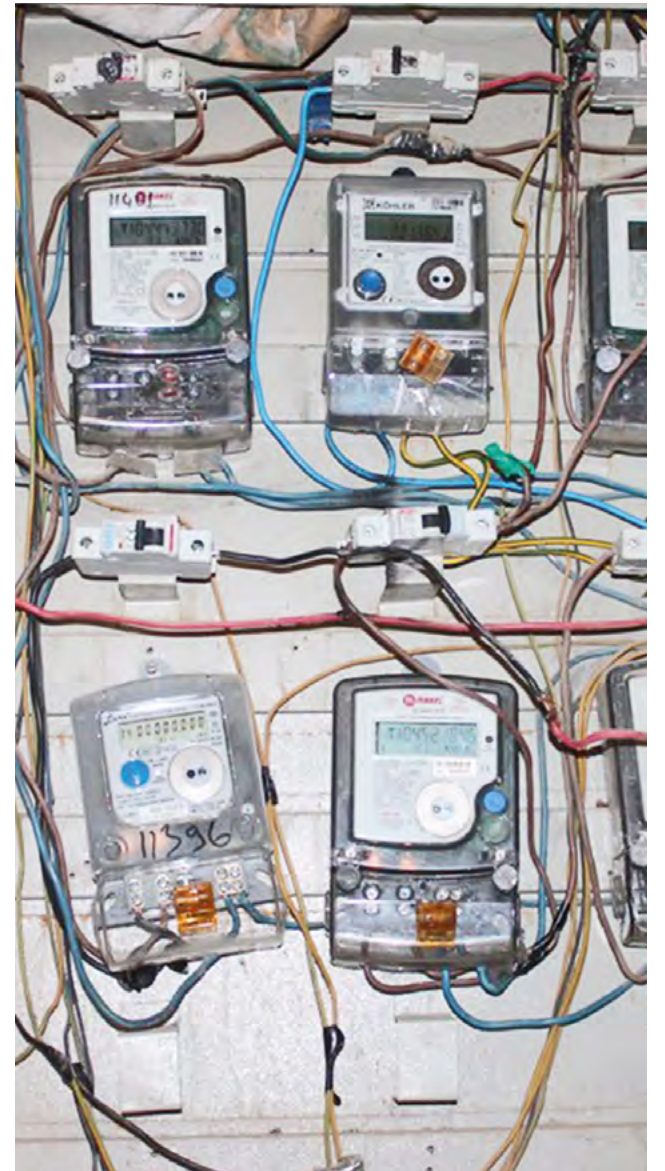
Fatura hep halka

ELEKTRİK PİYASASI KANUNU'NDA YAPILAN DEĞİŞİKLİKLE FATURALAR %20'YE VARAN ORANDA ZAMLANACAK. TAMAMI ÖZELLEŞTİRİLEN ELEKTRİK DAĞITIMINDA PASTAYI PAYLAŞAN ŞİRKETLER ŞİMDİ DE "KAYIP-KAÇAK BEDELİ" ADI ALTINDA HALKTAN PARA TOPLAYACAK. DAHA ÖNCE FATURALARA YASADIŞI BİR BİÇİMDE YANSITILAN BU EK, BÖYLECE YASALLAŞMIŞ OLACAK.

Kayıp-kaçak yasası olarak bilinen Elektrik Piyasası Kanun teklifi 4 Haziran günü mecliste onaylandı. Bu yasa ile birlikte elektrik faturalarından alınan "kayıp-kaçak bedeli" uygulaması yeniden düzenlendi.

Kanun yeni bir "teknik olmayan kayıp" tanımı getiriyor. Buna göre dağıtım sistemine giren enerji ile çıkan enerji miktarı arasındaki kayıpların bir bölümü teknik olmayan kayıp olarak nitelendiriliyor ve ağırlıklı olarak kaçak kullanımla ilişkilendiriliyor. Bunun maliyeti tüketiciye yükleniyor. Karşılığı %20'ye varan fazla fatura bedeli olacak.

Değişen kanunun önemli noktalarından biri de kömür havzalarının bölünerek ruhsatlandırılmasının kolaylaştırılmış olması. Böylece patronların elektrik yağmasına maden yağması da eklenmiş oldu.

İSPANYOL HALKLARININ
KOMÜNİST PARTİSİ:
DEĞİŞİM İÇİN DEVRİM ŞART

'Partiyi güçlendir,

"PODEMOS'UN VE İZQUIERDA UNIDA'NIN GERÇEKLEŞTİRMEK İSTEDİĞİ BİR ARZU BU: PSOE'Yİ İLERLETMEK İÇİN AVRUPA BİRLİĞİ ÇERÇEVESİNDE, TOPLUMSAL SORUNLARA GERÇEK ÇÖZÜMLER GETİRMEDEN, KAPİTALİZMİ GÜZELLEŞTİRECEK, TAMAMEN SOSYAL DEMOKRAT UYGULAMALARDAN OLUŞAN BİR PROGRAM KULLANIYORLAR."

Ispanya Halklarının Komünist Partisi (PCPE) Merkez Komite üyesi Ástor García Suárez, sorularımızı yanıtlarak partisinin güncel gelişmelerle ilgili görüşlerini anlattı.

20 Aralık'ta gerçekleşen seçimlerin ardından parlamentonun hükümet kurma çabası başarısızlıkla sonuçlandı ve erken seçim kararı alındı. PCPE'nin 26 Haziran'da gerçekleşecek erken seçimlerde izleyeceği seçim politikasından bahsedebilir misiniz?

PCPE aynı 20 Aralık'ta olduğu gibi, 26 Haziran'da da genel seçimlere katılacak. Bu durumda kendi adaylarımızı takdim edebilmemiz için, imzaları yeniden toplamamız gerekiyor. Çünkü seçim yasası bizden her bir seçim bölgesinde yer alan seçmen sayısının %0,1'i kadar aday sunmamız gerektiğini söylüyor ki bu bizim için ekstra bir uğraş anlamına geliyor. Umuyoruz ki mümkün olan en yüksek sayıda aday ile seçimlere girebiliriz.

Yapılacak olan seçimlerde diğer partiler, ülkemiz işçi sınıfı ve toplumsal kesimlerin acı çekmesine sebep olan meselelere karşı önlem almaktan söz etmeden, sermaye diktatörlüğünün varlığını devam ettirebileceği bir değişim modeli istiyor. Bizim temel önerimiz ise onların "değişim" algısına odaklanıyor. Özellikle, sosyal demokrat ve oportünist adaylar seçimlere giderken eğer kazanırlarsa bu "değişimleri" nasıl gerçekleştirecekleri hakkında konuşuyorlar, fakat onlar hükümette yer almayı başarabilseler bile, sömürü devam edecek. Bu sebeple bizim seçim sloganımız "Devrim olmadan değişim olmaz". Bu slogan ile gerçek değişimin, sadece devrimci dönüşümler ile gerçekleşebileceğini vurgulamış oluyoruz ve bunu yalnızca PCPE söylüyor.

Biliyoruz ki hiçbir devrimci dönüşüm burjuva parlamentosu aracılığı ile gerçekleşmez, fakat PCPE 26 Haziran seçimlerinde daha fazla desteğe ulaşabilirse, eğer daha fazla insan bizi tanıyorsa ve partimizde örgütlenirse, devrimci mücadele güçlenir ve devrim çok daha yakınlaşmış olur.

Podemos ve Izquierda Unida 26 Haziran seçimlerinde birlikte hareket etmek adına ortaklaştılar. PCPE bu birliktelik hakkında ne düşünüyor?

"Unidos Podemos" adını verdikleri

bir koalisyon altında birleştiler ve 50 maddeden oluşan ortak bir programları mevcut. Bize göre bu koalisyon Podemos tarafından temsil edilen yeni sosyal demokrasinin ve Izquierda Unida tarafından temsil edilen eski oportünizmin birlikteliğinin ifadesidir ve bu yüzden bu anlaşma, PP'nin (Halk Partisi - muhafazakâr) ve PSOE'nin (İspanya Sosyalist İşçi Partisi - merkez sol) gerçekleştirmiş olduğu kapitalist yönetim politikaları ve krizden etkilenen işçi sınıfı içerisinde sahte umutlar yaratacak yeni bir manevra anlamına geliyor. "Unidos Podemos"un hedefi seçimlerde PSOE'yi geçerek daha sonra onunla bir hükümet

ittifakı yapmak. Bu yeni bir şey değil, bu Podemos'un zaten Aralık ayında sahip olduğu ve Izquierda Unida'nın her zaman gerçekleştirmek istediği bir arzu. PSOE'yi ilerletmek için Avrupa Birliği çerçevesinde, toplumsal sorunlara gerçek çözümler getirilmeden, kapitalizmi güzelleştirecek, tamamen sosyal demokrat uygulamalardan oluşan bir program kullanıyorlar.

Aynı zamanda bu anlaşma Izquierda Unida'nın ekonomik kurtuluşunu da garantiliyor. Bu güne kadar bankalara olan yüklü miktardaki borçları sebebiyle ciddi bir maddi risk altındaydılar. Fakat yine de, NATO karşıtlığı gibi bazı tarihsel

İşaretler aynı: Devasa dış borç, dayanılmaz işsizlik

İspanya, 80'li yıllarda Sosyalist Parti'nin (PSOE) başlattığı, özellikle büyük devlet işletmelerinin özelleştirilmesi ile yürütülen "Bugün için ekmek, yarın için açlık" olarak adlandırılan politikanın sonuçlarını yaşıyor. 2008 yılında İspanyol finans sektörünün dış etkenlerden dolayı yaşadığı kriz, emlak balonunun gittikçe şişmesine sebep olurken, ülkeyi de baş edilemez bir ekonomik krizin içine sürükledi. 2015 verilerine göre İspanya'nın dış borcu 1.800 milyar

avro ve gayri safi yurtiçi hasılanın %167'sine denk gelen bu miktar, İspanya'yı dünyanın en borçlu ülkeleri arasında 8. sıraya yerleştiriyor. Son 5 yıldır %20'nin üzerinde seyreden işsizlik oranı ise, gençler arasında %52'ye ulaşmış durumda. Üniversite mezunu gençlerin büyük çoğunluğu, ekonomik bağımsızlıklarını elde edemiyor ve bu durum gençlik içerisindeki huzursuzluğun her geçen gün daha da çok büyümesine sebep oluyor.

devrimi örgütle'

İspanya Komünist Partisi (PCP) ve PCPE

PCPE Merkez Komite üyesi
Astor García Suárez,

36 yıl boyunca (1939-1975) Franco tarafından yönetilen İspanya'nın bu karanlık döneminde, Franco'ya karşı verilen mücadelenin tek gerçek öznesi komünistlerdi.

İç savaş sonrası ülkede kalan binlerce direnişçi işkence edilerek öldürüldü ya da hapse atıldı. Ülkeyi terk etmeyi başaranlar ise adım attıkları ülkelerde henüz başlamış olan 2. Dünya Savaşı koşullarında hayatta kalma mücadelesi verdiler. Ülkede kalanlar, ani baskınlarla evlerinden toplanarak işkence görüyor ya da öldürülüyordu. Dağlara kaçmayı başaran komünistler, önce Fransız komünistlerinin antifaşist mücadelesine katıldı. Ardından ülkelere geri dönen binlerce gerilla, Franco rejimine karşı savaşımaya devam etti. İspanya Komünist Partisi tarafından örgütlenen antifaşist gerilla birlikleri, Franco dönemi boyunca halkın umudu olmayı başardı. 1970'lere gelmeden fabrika işgalleri, eylemler, illegal örgütlenmeler ve İspanyol halklarının bağımsızlık mücadelesi, Franco rejimini tehdit ediyordu. Franco'nun her yıl daha da çok zayıflayan rejimini yıkmak için, fabrikalarda, üniversitelerde ve hatta kiliselerde örgütlenmeyi başaran komünistler, Franco'nun ölümünden sonra yıllar süren mücadelenin meyvelerini aldılar ve ülkedeki sol arayışın en güçlü temsilcisi oldular. Ülke siyasetçilerinin önemli dönüm noktalarında aldığı gerici kararların da etkisiyle (Franco'nun ölümünden sonra İspanya Kralı'nı geri çağırarak gibi) girilen ekonomik ve siyasi bunalımların, solda birlik arayışı ile bezendiği bir konjonktürde, PCE komünist mücadeledeki kararlılığından hiçbir ödün vermedi.

Zaman içerisinde parti içerisindeki reformizm tartışmaları siyasi ve ideolojik bir sapma olarak güçlenince, 1981 yılında gerçekleşen 10. kongrede partinin Bask kolu ile bir zaman sonra Katalunya bölgesindeki kolu PCE'den ayrıldı. 1983 yılında ise partiden ayrılan ortodoks marksist kanat, Iganacio Gallego sekreterliğinde PCPE'yi (İspanyol Halklarının Komünist Partisi) kurdu. Komünist Partiyi tarihsel olarak temsil eden PCPE, 1986 yılında Izquierda Unida'nın kuruluşunda rol oynadı ve 1986'da yapılan genel seçimlerde meclise bir milletvekili soktu, fakat 1989 yılında, IU ile yollarını ayırdı. 1994 yılında Katalan Komünistleri Partisi içinde yaşanan ayrışmadan sonra bir grup, PCPC (Katalan Halkı Komünist Partisi) ismini alarak PCPE ile birlikte mücadele etmeye başladı. 2000 yılında İspanyol İşçileri Komünist Partisi (PCOE) ile birleşerek önemli bir büyüme gerçekleştiren PCPE, 10-12 Haziran'da gerçekleştireceği kongreye gitmek için hazırlıklarını sürdürüyor.

PCPE'nin içinden çıktığı İspanyol Komünist Partisi PCE ise, 1986 yılında NATO'ya karşı mücadele etmek için yola çıkan Izquierda Unida'nın kuruluşunda yer aldı. Yıllar içerisinde birçok kez Izquierda Unida ile birlikte parlamenter düzeyde temsil edildi. Hâlâ Izquierda Unida içerisindeki varlığını sürdürüyor ve 26 Haziran seçimlerinde "Podemos Unidos"u destekliyor.

mücadeleleri terk ettiklerinden bu yana siyasi alanda kendilerini kurtarabilirler mi bilemem. Bize göre, bu anlaşmadan rotasını çok iyi bildiğimiz "İspanya'nın SYRIZA'sı" doğmuştur.

PCPE kongreye doğru gidiyor. Kongreden beklentilerinizi bizimle paylaşıyor musunuz?

Kongremiz 10-12 Haziran'da Madrid'de gerçekleşecek. Tam da seçim kampanyasının başladığı döneme denk geliyor, fakat yine de ertelemek istemedik çünkü bize göre kongremiz Parti hayatı için o kadar önemli ki seçim çağrısı yüzünden ikinci sıraya atılamaz.

Kongre "Partiyi güçlendir, devrimi örgütle" sloganı ile gerçekleşiyor ve hedefimiz İspanya işçi sınıfını siyasi iktidara taşıyarak sosyalizmi kuracak, öncü parti görevini gerçekleştirebilmesi için en uygun koşullara sahip olacak bir PCPE yaratmak. Partimiz kararlı bir şekilde içsel, örgütsel anlamda güçlenmeli, ama aynı zamanda siyasi ve ideolojik hatta daha güçlü olmalı, kesin hedefleri olan kararlı kitlesel eylemleri genişletmeli. 9. Kongre'nin ardından, son yıllarda bir sonraki döneme de aktarmamız gereken önemli öğretiler elde ettik. Ve bu dönemde PCPE'ye olan ihtiyaç çok daha büyük olacak. Bu sebeple tüm alanlarda iyi hazırlanmış olmak istiyoruz.

'PODEMOS' GERÇEKTEN YAPILIR MI?

İspanya, 20 Aralık tarihinde gerçekleşen genel seçimlerin ardından uzun bir süre hükümet kurma krizi ile baş etti.

Seçimlerden önce yerel basında ve dünya basınında umut vadeden bir hareket olarak parlatılan "Podemos" (Yapabiliriz) hareketi, beklemin altında bir oranla, oyların %20,6'sını alarak, sağcı Halk Partisi PP'nin altında kalmıştı. Yaklaşık beş aydır yürütülen koalisyon görüşmelerinin ardından ise bir sonuç alamayan meclis, erken seçimler için 26 Haziran tarihini belirledi.

İspanya halkı, 45 yıl süren faşist Franco rejiminin ardından yaşanan "geçiş" sürecinin bitişinden bu yana Sosyalist Parti (PSOE) ve sağcı Halk Partisi (PP) arasında gidip geliyordu. 20 Aralık seçimlerinden çıkan sonuçlar, ülkeyi yıllar sonra ilk kez koalisyon tartışmaları ile baş başa bıraktı. Seçimlerden çıkan sonuçlar, pek çok kesim için şaşırtıcı değil. Aksine ülkenin içinde bulunduğu ekonomik krizin doğal bir siyasi sonucu olarak değerlendiriliyor.

Ülke burjuvazisi, Avrupa Birliği ve halk arasında bir konsensüs kurma çabası içerisinde olan Podemos, aylarca aradığı bu uzlaşmayı bir türlü sağlayamasa da, "solda birlik" çağrılarına yakın zamanda bir yanıt aldı. Uzun birlik görüşmelerinin ardından Izquierda Unida ve Podemos, "Podemos Unidos" adı altında seçimlere birlikte girme ve ortak seçim çalışması yürütme kararı verdi. İspanya'nın yeni sosyal demokrasisi, önüne koyduğu 50 maddelik programda Avrupa Birliği ekseninden ayrılmadan ve sermaye iktidarına zarar vermeden ülkeyi içinde bulunduğu krizden çıkarma çabası içerisinde.

MÜCADELE ETTİK DE NE OLDU DİYENLERE BİR YÖNTEM NOTU:

Tarihte 'mücadelenin' rolü

LENİNİZM, İŞÇİ SINIFININ SİYASAL İKTİDAR HEDEFİNİ İÇERMİYEN BİR MÜCADELENİN, GÜNCEL TEMELİ VE HAKLILIĞI NE OLURSA OLSUN, KARŞITINA DÖNÜŞECEĞİNİ SÖYLÜYOR. AYNI LENİNİZM, SINIF MÜCADELELERİNDE HİÇBİR ŞEYİN ANLAMSIZ OLMADIĞINI VE HİÇBİR ŞEYİN YOKTAN VAR OLMADIĞINI DA GÖSTERİYOR.

Haziran günleri elbette hepimize önce Haziran Direnişi'ni hatırlatıyor. Olumlu olumsuz çıkarsamalarıyla... Bugünlerde herkes Haziran üzerine bir şeyler yazıyor, konuşuyor. Veya belki sadece düşünüyor, bizim cenahta. Geçen hafta bu sayfalarda konuyu genel anlamıyla ele almış ve "Haziran Direnişi'nin değerlerini geleceğe aktarmak" için gerekenleri vurgulayarak bitirmiştik. Örgütlü siyasetin altını çizmiştik.

Bu kez başka bir yerden daha bireysel bir yerden devam edelim. Belki de bugünlerde en çok duyduğumuz bireysel bir tepkiden: "O kadar kişi sokaklara çıktık da ne oldu?"

Haziran günlerinde gerçekten aktif katılımcı olan kaç kişinin bu cümleyi bu şekilde dillendirdiğinden bağımsız olarak, gizli den gizliye yayılan, alttan alta öne sürülen bir soru bu. Henüz bir teslimiyet değilse bile, bir yenilgi halinin yansıması.

Çok büyük kısmı emekçi, kentli ve genç olan, kızlı erkekli, aydınlıktan ve özgürlükten yana çok net tavırlı ve açık seçik şekilde AKP karşıtı kitlenin ciddi bir kısmının gerçekten bu ruh halinde

olup olmadığını bilmiyoruz. Bu sadece onlar adına yayılan bir hava ve en çok da iktidara ve diktatöre yarıyor.

Bu havayı yayanlara kolayca itiraz edilememesi, ya da şöyle kenara atılıp geçilememesinin en önemli nedeni elbette, en temel talebin yerine gelmemiş olmasıdır: Tayyip hâlâ orada duruyor.

Ama Haziran Direnişi kazanımsız mı bitmiştir? Kazanımımız yok mudur?

Öncelikle ve içtenlikle "vardır" diyerek başlamalıyız. Götüremedik ama engelledik, çok daha kötüsünü engelledik denmelidir.

"Bundan daha kötüsü ne olsun" karşılığını akıllarından geçirenlerin dinci gericilik için kötünün sonunun olmadığını bilmeleri gerekir. Daha kötüsü vardır, üstelik halen gündemdedir. Ve şundan emin olunmalıdır, Haziran yaşanmasaydı, şimdi bu ülke çok daha karanlık bir haldeydi. Bu ne çok iyi olduğumuz anlamına gelir ne de Haziran'da Tayyip ve AKP'yi düpedüz kurtaran iki sosyal demokratlı düzen siyasetinin suçunu hafifletir.

Buradan siyasi mücadelenin en kadim sorularından birisine gelebiliriz. Mücadele eden bireyin kendisine sorması gereken en önemli soruya: Ne için

mücadele ediyoruz?

Bu soruya verilecek yüzlerce yanıt vardır herhalde, ama derleyip toparlarsak en azından büyük kısmını iki noktada birleştirebiliriz: Bir yanda "devrimi göreceğine inanmayandan sosyalist olmaz" düsturu vardır. Diğer yanda ortak paydasını "çözümün parçası olmayan sorunun parçasıdır" da toparlayabileceğimiz bir tutum.

Bu soru ve ikilem gerçekten çok tartışılmıştır. Sadece edebiyatta, sanatta değil, bir yandan günlük hayatta bir yandan da politikada. Ve önemlidir. Hem sadece mesela revizyonizmin ve sosyal demokrasi ihanetinin kurucu babası Bernstein'in ağzında ifadesini bulduğu şekliyle "nihai hedef hiçbir şeydir, hareket her şeydir" gibi teorik şekillerle ve en tehlikeli sonuçlara varan haliyle değil. Mesela "sadece iktidar olmak için değil, mutlu olmak için de mücadele edilir" temizliğinde ya da ona hemen verilen aynı temizlikteki "ama iktidar olmadan mutlu olunmaz ki" naifliğinde de...

Aslında tartışması çok su kaldıracı olacak bu ikilem hakkında ilk söylenmesi gereken bunun bir ikilem olmadığıdır. Bu ikili, bir ikilem değil, diyalektik bir bütündür.

Marx'ın iki şeyin diyalektik birliği üzerine yazdığı en önemli yerlerden

birisi Grundrisse. Marx'ın asıl olarak kendisi için, bir çalışma planı ya da ön çalışma olarak yazdığı bu eserin ön-sözünde, üretim ile tüketimin ilişkisi anlatılırken şöyle deniliyor: "... her biri dolaysız olarak öteki olmanın yanı sıra, ötekini dolaylılamalarının yanı sıra, aynı zamanda kendi kendini bütünlemek ediminde ötekini yaratır, kendi kendini ötekisi olarak yaratır." (Karl Marx, Grundrisse, Birikim Yayınları, 1979, s. 156)

Bu alıntı ile birden yazının ağırlığını gereksiz şekilde artırmak değil amacım. Sadece şimdi yapacağım kabalastırmanın zararlarını önlemek için aslını da yazayım dedim. Kabalastırmam basitçe şu: İki şeyin ilişkisi diyalektikse o iki şey hem aynı şeydirler hem de birbirlerini sürekli olarak üretirler. Yani birbirlerinden ayrılamazlar. Birbirlerinin karşısına konulmalarıysa yanlıştır. Ama bu birisinin diğeri üzerinde belirleyiciliği olamadığı anlamına gelmez elbette. Örneğin; Marx için üretimin belirleyiciliği açık ve kesindir. Ama bu diyalektik bütünlüğün içinde...

Konumuza dönersek daha güzel bir dünya için mücadele etmek için sadece nihai hedefe bireysel olarak ulaşacağımıza inanmak gerekseydi, isimiz işti. Özellikle işçi sınıfı için... Düşünün şöyle bir: 18. yüzyılın ortalarında açlık ve sefalet içinde kıvranan İngiliz işçileri makineleri kırarken yerine yeni makineler gelmeyeceğini mi düşünüyorlardı? Ya da öyle düşünüp yerlerinde mi otursalardı? Kendilerine verilen sözlere kanıp eşitlik, özgürlük ve kardeşlik için burjuvaların peşine düşen "külotsuzlar" hadi orada aldatıldıktan sonra 1830'da sokağa tekrar çıkmasalar mıydı? Ya da çıkmasalar dünya daha güzel bir yer mi olurdu? Bugün, evet o gün sokağa çıkmasalardı bugün, dünya daha mı güzel olurdu?

1848 kalkışması ve sokaklarından kan nehirleri akan Avrupa başkentleri, Paris, Viyana daha başkaları yetmedi de 1871'de daha çoğunu neden istedi Paris'in yurtsever komüncüleri?

Hatta Lenin mühürlü trene hiç bin-

meseydi... Hadi bindi diyelim Petrograd Garı'nda o meşhur konuşmasını değil de o güne kadar yapıları tekrar etseydi. Kırmaydı yoldaşlarını. Dünya bu gün, evet evet bugün, daha mı güzel bir yer olurdu?

İkinci savaşta 20 milyon insanını ve-receğine köleliği kabul etseydi faşistler karşısında Sovyet halkı, dünya daha mı iyi bir yer olurdu, bugün? Daha sonra yenilmediler mi nasıl olsa?

İşte bu en büyük tuzaktır. Dünyada bugün, evet dünyanın bu kötü, çirkin, güvensiz halinde hâlâ güzel, iyi ve gelişkin olan her şey bu ve başka mücadelelerin, ama mutlaka mücadelelerin sonucunda var olmuştur. Onların kazanımlarıdır.

Haziran Direnişi en temel sloganını yerine getirememiştir. Evet, ama ülkemizin tarihinde bir dönemi kesinlikle kapatmıştır. Bir dönüm noktası olmuştur. Tarihi bir dönüm noktası. Evet Hazirandan sonra bir çok şey eskisi gibi olmayacaktır. Ama tabii bir çok şey de değişmeyecektir. Ve evet ukalalık saymazsanız bu da diyalektik bir bütündür. Tarihsel dönemeçler tarihin dönemlerini kapatırlar, ama siyasetin ve tarihin yasalarını değiştirmezler. Haziran Direnişi, ülkemizin üzerindeki ölü toprağına attı diye öncülük teorisi, sınıf mücadelelerinin yasaları değişmedi. Her tarihsel dönemeçte değişeydi tarihin yasaları, Marx ve Engels daha Alman İdeolojisi'nde doğanın ve insanlığın ortak tarihini tek bilim olarak ilan eder miydi?

O halde "mücadele ettik de ne oldu?" sorusu dünyanın en saçma sorusudur. Mücadele edilmiş ve Haziran olmuştur. Olmasaydı daha iyi olurdu salaklığı başkadır. Biz mücadele edince tarihin yasaları bile değişir, salaklığı başka. Ama ikisinin birbiriyle ilişkisi diyalektik midir? İşte o bizi aşar.

Biz şunu biliriz; öncülük teorisi sınıf mücadeleleri teorisinin olmazsa olmaz bir parçasıdır. Tıpkı sosyalist devrimin güncelliği gibi. Ve evet, elbette "mücadele etmek güzeldir."

■ Oğuz Kavala

Borçlardan kurtulmanın yolu var

Özgür Şen

Türkiye halkı boğazına kadar borca batmış durumda ve gittikçe derinleşen bu borç sarmalı Türkiyeli emekçilerin hayat karşısında takındıkları tavı ve siyasi tutumlarını doğrudan etkiliyor. Resmi rakamlara göre tüketici kredisi veya kredi kartı borcu nedeniyle takibe düşenlerin sayısı üç milyonu geçmiş durumda. Bu rakam hane halkı borçlarındaki artışla da uyumlu.

AKP iktidarının başlangıcıyla bugün kıyaslandığında bir ailenin 50 kat daha fazla borçlu olduğu görülüyor. AKP döneminde tüketim artıyor ve artan tüketim yükselen oranlarda borçla yapılıyor.

İnsanlar, yalnızca otomobil veya konut almak için borçlanmıyorlar. Türkiye'de gittikçe daha fazla kullanılan ihtiyaç kredileri aslında borcu borçla kapatmanın bir yolu. Bunlara, yine ihtiyaç gidermenin bir yolu olarak görülebilecek kredi kartları borçları eklendiğinde, toplam borcun büyük kısmının bu iki kalemden oluştuğu ve insanların mal edinmek için değil yaşamlarını devam ettirmek için borçlandığı görülüyor. Üstelik bu rakamlara finansal sistemin dışından alınan borçlar dahil değil. Ancak Türkiye'de tefecilerden akrabalara uzanan geniş bir yelpazede farklı yöntemlerle kişilerden borç almanın çok yaygın olduğu biliniyor. Türkiye halkının rakamların gösterdiğinden daha borçlu olduğu bir gerçek.

Türkiyeli emekçilerin hep daha fazla tüketmek için teşvik edildikleri bir ortamda, bu tüketimin tamamının gerekli kalemlerden oluştuğunu iddia etmek zor. Ancak emekçilerin yaşamlarındaki maddi olanakları geliştirmek arzularının tek nedeninin piyasanın insanlara dayattığı tüketim kültürü olduğunu düşünmek de anlamsız.

Emekçiler daha iyi koşullarda yaşamak istiyorlar. Bu koşulların ne olduğunu öğrenmek için de patronların yaşam tarzına değil, kendilerine yakın ve ulaşılabilir gördükleri, sınıfın daha çok kazanan kesimlerine bakıyorlar. Piyasa da tüketim kalıbı olarak patronların değil, bu bağlamda yaratılan orta sınıfların yaşam tarzını pazarlıyor.

Siz hiç tropik bir adanın satın alınmasının reklamının yapıldığını gördünüz mü? Ya da kaptanla beraber önden Amerika kıyılarına gönderilen yatla buluşmak için uçak yolculuğu yapılmasının...

Bu ve benzer örnekler düzenin pazarlanmasında nadir bir simge olarak gündeme gelebilir, ama en zenginlerin yaşamları emekçiler için hayal bile edilemeyecek kadar uzak. Onlar bir tesiste ailecek yapılacak tatilin, üste başa alınacak güzel giysilerin, sık bir lokantada yenecek mükellef bir yemeğin peşindedeler... Çünkü bunları yapabilen emekçiler var ve hedeflenen hayat da tam olarak bu.

Düzen emekçileri düşük ücretlerle temel gereksinimlerini karşılarken borçlandırmakla yetinmiyor, yarattığı orta sınıf hayaline ulaşmaya çalışırken de işçileri borçlandırmaya devam ediyor. Özenilen hayatları yaşayanlar ile yaşamayanlar arasındaki ayrımların keskinleşmesi ve bu yolla sınıfın bölünmüşlüğüne şiddetlenmesi ve emekçilerin patronlardan değil birbirlerinden nefret etmesi de cabası...

Borç yoluyla henüz harcanmamış emeğin satılması ise özgür emekçinin sisteme bağlılığının maddi temelini oluşturuyor. Emeğin peşinen satılması ücretli köleliğin kölelik tarafını şiddetlendiriyor ve daha iyi bir yaşam arzusuyla yola çıkan emekçiler kendilerini bir köleye dönüşmüş olarak buluyor.

Oysa Türkiye tüm emekçilerin daha iyi bir yaşam isteğini karşılayacak maddi olanaklara sahip bir ülke. Bu yaşama kavuşmak için de kimsenin borçlanmasına gerek yok. Borçlandıranların, üretim araçlarını ve serveti haksız bir şekilde ellerinde tutanların mallarına el koyulması yeterli. Böylece halihazırdaki borçların tamamından da kurtulacağımızı söylemeye gerek var mı?

İŞÇİ KARDEŞ

gücünün farkında mısın?

15-16 Haziran 1970

Onbinler eşitlik özgürlük için yürüdü

KOMÜNİST PARTİ